

Gerçek ve Diri
İnsan

Kime Diyoruz?

Adımız

Neremize

Konmuştur



İ.Y.G. DER.

Hiç düşündük mü?

Söylenen sözleri işittiğimiz halde çok kere anlayamayız da anlamış görünürüz neden?

Okuduğumuzu tam olarak anlamayışımızın ve öğrendiğimiz şeylerin tam olarak aklımızda kalmamasının sebebi ne?

Yolda giderken karşımızdan gelen arkadaşımızın gözlerimizin içine baka baka verdiği selamını alamıyoruz neden?

Sınıfta öğretmenimizin anlattığı dersleri tam anlamıyoruz sebebi nedir?

Bir iş yaparken şaşırmanın ve bir elimizdeki çekici, diğer elimize vurmamızın nedeni ne?

Her gün defalarca girip çıktığımız yerlerdeki ve geçtiğimiz yollardaki değişiklikleri fark edemeyişimizin sebebi nedir?

Çok istediğimiz var ki; iyi, güzel, doğru olduğunu bildiğimiz halde yapamıyoruz. Çok da istemediklerimiz var. Onların da zararlı, çirkin, kötü olduğunu biliyoruz yapmak da istemiyoruz ama yine de yapıyoruz... Neden?

Kendimizi gövde zannettiğimizden kaynaklanmaktadır, tüm bu eksiklikler, yanlışlar, yetersizlikler.

İnsanın baktığını görmesi, işittiğini duyması, okuduğunu anlayabilmesi için, evi olan gövdesinde durması gerekir.

İnsan, kendi gerçek kimliğinin bilincinde olmadan, kendisini yetmiş okkalık geçici gövdesi sandığı için böyle yetkisiz ve güçsüz halde yaşamaktadır.

İnsan; gövdesi değildir. Gövde içinde yaşayan mücerret bir varlık ve büyük bir yetkidir.

Kim ispat edebilir ki ben şekilden ibaretim, benim iç dünyam yok?

Kim diyebilir ki duyumsallığım yok? Kim diyebilir ki benim ruhsallığım yok?

Kim diyebilir ki benim güven ihtiyacım, sevgi, saygı ihtiyacım yok?

Kimseye kızmam, küsmem, üzülmem, sevinç duymam diyecek baba yiğit nerede?

İşte baktığını göremeyen, işittiğini duyamayan, okuduğunu anlayamayan insanın hareketli ölümden kurtulup dirilmesi için kendisine dönmesi ve kendisini tanıması şarttır.

Hedefsiz, amaçsız, iddiasız yaşanan ömrün bir anlamı yoktur.

Hayatın hedefi; insanı varetmektir.

İnsan; Toprak olacak yetmiş okkalık bir gövde ve yetmiş yıllık bir ömür değildir.

İnsan; Sonsuzluğa açılan bir kapıdır. Nefes alıp verdiği can noktasında ilksiz ve sonsuz hayat ile irtibatlıdır.

İnsan; Günlük yaşantısında inan, güven sarsmadan, daima boynu dik alını açık, yüzü ak olarak yaşayan GÜVEN ABİDESİ olmuş kişiye denir.

Sonsuzluğa açılan kapıdan ancak gerçek insan girebilir.

Şekli insan olan her varlığı insan olarak kabul edersek yanılırız. Şeklen insan olan ya tüm mahlukun sıfatlarını neşrederek (gölge - eşya - bitki - hayvan gibi) her şey olarak yaşamaya devam eder. Ya da hayatını güven üzerine bina edip, kendini insan olarak var etmeyi ömürlük hedef tutar ve gerçek insan olarak yaşar.

Seçim sizin...

Adımız neremize konmuştur?

Esas kendimiz

Evimiz ve özümüz

Bir insanı yatırdık yatağa, dinlenmeye geçti gövde uyuyor, nefes alıp veriyor. Fizik yapısındaki bütün organları eksiksiz ve kusursuz çalışmaya devam ediyor. Bazı zaman da insan rüya görüyor.

Uyurken rüya gören insan üç bölünmüştür:*

- Yatakta hiçbir şeyden habersiz mışıl mışıl uyuyan gövde.
- Uyumayıp rüya gören ve uyanırken olduğu gibi yaşayan (üzülen, sevinen, korkan vb)
- Bir de bunların hepsini idare eden, insanı gövde derinliklerinde yaşatan nefes alıp veren...

İnsanın esas kendisi bu üç varlıktan hangisidir? Adı hangisine konmuştur?

Fizik yapısı olan gövdesi mi, rüya gören mi? Yoksa organlarını işleten nefes alıp veren mi?

İşte kendimizi tanımaya açılan bir kapı...

Ölü gövde ile diri gövdeyi ele alalım. Ölü'nün organları çalışmaz ve ölü rüya da görmez. Demek ki rüya gören gövde değildir. Organları çalıştırıp gövdeyi yaşatan, nefes alıp verene bakalım. O da yaşatıcı candır. Bütün varlığı derinliklerinden yaşatıp sevk ve idare eden hayatı ilahidir. Rüya görmeye ihtiyacı yoktur. O, özümüzdür.

Rüya gören kimdir öyleyse? Kendimiz, adımın konuştuğu esas insan o rüya gören varlığımızdır.

Kendisi görülmez ama o gövdede yaşar, gövdesini kullanır. Gövdesi insanın evidir.

İnsan evine gelir gider. Evinden ayrıldığı zaman işittiğini tam duyamaz, baktığını göremez.

Evine geldiği zaman yani gövdesiyle bir olunca, baktığını görür, işittiğini duyar, anlar, duygulanır. Gövdesinden ayrılınca da karşıdan gelen arkadaşının verdiği selamı bile alamaz. Çünkü; o an gövdesi orda ama esas kendisi orda yok. Dışarılarda geziyor, dün yaptıklarıyla veya yarın yapacaklarıyla meşgul... Ev boş. Sahibi evi terk etmiş. Boş evin kapısı ne kadar çalınırsa çalınısın... Kim duyacak? Evde evin sahibi yok...

Kapıyı çalanları, evine girenleri, çıkanları, evin içinde ve dışında olup bitenleri fark edebilmesi için, insanın her an evinde bulunması şarttır.

İnsan, sağda solda, dışarılarda gezmeyi, geçmişi geleceği hayalen yaşamayı bırakıp sürekli evinde durmayı talim etmeli ve bunu başarmalıdır.

Unutma; insanın gözünün önündeki gerçekleri görebilmesi, dinlediklerini ve okuduklarını anlayabilmesi, ancak evi olan gövdesinden hiç ayrılmadan yaşaması ile mümkündür. **İşte adımın o sağda solda gezen varlığımız olan gezginciye konmuştur.**

Cidden merak edenler anlar bu incelikleri. Ancak evimiz olan gövdemizde durursak anlarız kim olduğumuzu. İnsan toprak olacak yetmiş okkalık gövdesi değildir. İnsan kudrettir... İnsan, gövdesinde yaşayan soyut bir varlıktır. İnsan oluştaki tüm varlığa sahip olarak halkedilmiştir. Evinde olur sa her şeye sahip olabilir. Ama insan evini terk edebiliyor. Gövdesini bırakıp kendisi uzaklara gidebiliyor. İnsan evinden çıkıp başka yerlerde yaşayabiliyor.

İşte; karşı karşıya oturmuş konuşuyoruz, konuşurken siz daldınız. Beş sene evvel Kayseri'de bir olay görmüştünüz. Aklınıza geldi. Hemen Kayseri'ye geçtiniz.

Beş sene önceki olaya daldınız. Siz o dalgınlığın içerisinde Kayseri'deki olayla meşgul olurken burada konuşulan sözleri işitebilir misiniz? Anlamak, duymak şöyle dursun işitemezsiniz bile. Konuşmayı bırakıp, sizin isminizi çağırırsam yine işitmezsiniz. Ancak bir tarafınızı tutup sallarsam, kendinize gelir, sizi çağırdığımı, isminizi duyunca anlarsınız. Anlattığım konuyu sorsam, sizin Kayseri'ye gittikten sonrasını işitmemiş olduğunuz ortaya çıkar.

Şahsen gövdeniz oradaydı, konuşma devam ediyordu, peki buna rağmen nasıl işitmediniz? Karşımda yüzüme baka baka, kafa sallaya sallaya sözler boşa gitmiş. Çünkü siz Kayseri de geziyorsunuz. Üstelik gövdenizin bir tarafından tutup sallamasam, isminizi bile işitip ses veremiyorsunuz. Veremezsiniz çünkü, Ankara'dan Kayseri'ye ses duyulmaz.

İşte açık, apaçık hesap, kendini yaşamadın. Kendin gövdeni terk ettin, evinden ayrılıp gittin. Tabi ki bir şey duyamayacaksın. Senin anlayışın evinde olduğun ve kendini takip ettiğin zaman işler. Böyle dağınık olduğu zaman insanın anlayışından haberi olmaz ki. İşittiklerini duyacaksın ki anlayabilesin. İşitmeyecek kadar kendinden uzaklaşırsan kendinden bile haberin olmaz.

Bugünlerde imtihanlara hazırlanıyorum. Kitapları çok da dikkatli okuyorum ama kafama ders girmiyor. Çalışıyorum, çalışıyorum bir şey öğrenemiyorum. Ne olacak benim bu halim?

Kitabı okuyan siz misiniz, gövdeniz mi? Siz okusaydınız okuduklarınızı anlamamız gerekirdi. Okuduğunuzu anlamadığınıza göre okuyan siz değilsiniz. Gövdenize okutuyorsunuz.

Esasında kendin okuyorsun ama kitabı okurken kendinin nerelerde olduğunu bilmiyorsun.

Kendini pencere önünde ders çalışıyor zannediyorsun ama şu anda bile neredesin, nerelerde geziyorsun haberin var mı?

Şimdi sen falanca yerde, bilmem kiminle konuşuyor, münazara yapıyorsun.

- Nasıl bildiniz?

- Penceren olan gözlerinden bana bakmıyorsun. Ezbere konuşuyorsun da ondan anladım.

- Evet şu anda aklımdan onlar geçiyordu.

- Ders çalışırken de aklımdan aynı şeyler geçiyor mu?

- Evet. İşte dersleri okurken de hep gövdene okutuyorsun. Sen ise başka yerlerde, başka insanlarla meşgulsün. Halbuki derse senin çalışman lazım. Gövde dersten ne anlasın. Gövdenin ki yiye içmektir. Başka şeyden anlamaz.

İnsan iki kişi mi? Hayır insan iki gibi görünüyor ama, gerçekte birdir. Kendimizi bilmiyoruz. Kendimizi anlamayı, tanımayı hiçte ciddiye almıyoruz... O zaman da gövdemizi kendimiz sanıyoruz. Halbuki gövdemiz aletimiz, evimizdir. Kullanacağımız bir vasitamızdır.

Kendimizi gerçekten tanıyabilirsek, kendimizi gövdemizden önce korur ve gereklilerle meşgul ederiz. Kafamıza dersin girmesini istiyorsak kendimiz çalışacağız, gövdemizi bırakıp başka yerlere gitmeyeceğiz. Gövdemizde durarak okursak her şeyi iyi anlarız.

İç dünyasında yani kendisinde duramayan, yaygın ve dalgın olan insan inançlarının karışık olmasından, zihninin sade olmamasından boşluğa düşüyor ve dalgın oluyor. Bu hal içinde cebindeki cüzdanını alsalar bile haberi olmuyor. Okuduklarını ve yanında söylenen sözleri duyup anlamıyor.

Okuyorum ama anlayamıyorum. Evet bir çok şey konuştu ama anlayamadım... Niçin? Çünkü evinde değilsin. Gövdenle bir değilsin... Dışarılarda,

sağda, solda gezip dolaşıyorsun. Bu gövde ne yapsın? O halde sağda solda gezen gezginciye evin olan gövdende tutacaksın... Kendinde olacaksın.

Kendimize gelmek, kendimizi yaşamak, çok büyük bir hayati önem taşır.

Kendimizi iyi yoklarsak günde ne kadar kendimize geldiğimizi anlarız. Takip edelim göreceğiz ki; tam olarak kendimize gelmiş, kendimizi yaşamış olduğumuz yirmi dört saatin, ancak beş ya da on dakikasındır. O da hepsi birden değil.

Nedense insanoğluna başkalarını düşünmek ve başka şeylerle zihnini meşgul etmek daha cazip ve daha tatlı gelir.

Günün çok saatleri; ya geçmişi düşünmek ya da geleceklere hayal kurmakla geçer. Hıssım akrabalarımızı, arkadaşlarımızı, daha başkalarını, görüp, işittiklerimizi düşünüp, onlarla zihin yormaktan, kendimiz kendimizin aklına bile gelmeden günler geçer gider.

Kendimize gelip kendimizi yaşamamız; ya acı siren, ya patlayan bir ses, ya zelzele, ya da herhangi bir tehlike anında aklımıza gelir. O anlarda kendimize gelir ve biraz da olsa kendimizi yaşarız. Demek ki kendimize gelip kendimizi yaşamamız, bir olay veya bir tehlike ile karşılaştığımız zaman mümkün olabiliyor. Halbuki insan her an kendinde olmalı ve kendini yaşmalıdır.

Tüm boşlukların sebebi kendimizi yaşamamaktır. Bu iç boşluğu olduğu sürece de içimiz sıkıntıdan kurtulmuyor... İçi hoş olmayan da etrafında hiçbir güzellik göremiyor. Her şeye bir kabahat bulup hiçbir şeyden zevk alamıyor ve hep evinden kaçıyor.

Kendimizi yaşamadığımız için, lüzumsuz şeyleri daha çok düşünür, boş yere zihnimizi karıştırır ve yorarız. Bu yüzden içimiz sıkılır. Zihnimiz dolu olduğu için değer yargımız zayıf kalır, o zayıflıkla yanlış değerlendirmeler yaparız. Devamlı içimiz sıkılır, o sıkıntımızı duymamak için çeşitli şeylerle meşgul oluruz. O meşguliyetler bizi daha fazla sıkar. Tam anlamıyla tatmin olacak bir şey bulamayız ve tatmini hep dışarılarda ararız, dışarılarda gezeriz.

İşte yaşayışımız, işte içinde bulunduğumuz hal. Günlerimiz böyle geçip gidiyor. Silkinip, uyanıp kendimize gelmemiz şart. Kendimize gelerek, kendimizi yaşamamız çok önemli...

Allah'ın (cc) hayatı ile yaşıyorsun, bunun idraki içinde kendinde nefesini işleteni bulmalısın.

Nefes alıp verirken dikkatini nefesine bağla. Nefesini ala ala bitirdiğin yerde dikkatini beklet. Aklını da dikkatine bağla dışarılarda gezme. Dikkatin nefesini, aklın da hassas hisleriyle dikkatini takip edecek, o zaman derinliklerinde nefes alıp verdiği noktayı bulacaksın. Vücudunun her yanında elektriklenme ve sevinç duyarsan noktana ermiş olduğun anlaşılır.

Nefes alıp veren can noktasına erersen zihnin durulur, zekan güçlenir ve hassaslaşır, kendinde muazzam bir sadelik duyarsın.

Dikkatini kendi derinliklerinde tut ve orayı farket. Aklını topla başına, bırak dışarıda gezmeyi, başkalarını yaşamayı, kendine gel, bak derinliklerinde ne duyacaksın.

Öyle bir kendine gel, kendinle yaşamayı önemle ciddiye al ki; kalbinin derinliklerinden ne zevkler, sevinçler duyacaksın. Ve o zevk ile sarhoş olacaksın...

Noktasıyla birlem yaşamak, iç alemindeki o nezih yaşayışı duymak, kendi derinliklerinde o zevki tatmak hassasiyetine ermek, hayatın esas tadını bulmaktır. Her sahada gelişmek, o derinliklerdeki zevki duymakla olur. O alem, başka alemdir, o tat, başka bir tattır, o güzellik, sade bir güzelliiktir.

İnsan ancak kendinde durarak, kendi içine yönelerek, kendi iç yaşantısının esasını bulur. Kaynak iç dünyadır. İnsan hayatının aslı da, esası da kendi iç

dünyasıdır. Derinliklerindeki bu büyük güç ve zevk yaşayışını bulmak için insanın kendisini yaşaması, evinde durması şarttır. Unutma özündeki yaşatanı! Onu bırakıp dışarlarda gezme! Yanlışıklıkla dalgınlığa düşüp aslını unutsan bile, hemen kendine gel, kendine dön. Kendine gelir gelmez derinliklerini izle. Bak ki, insan olarak ne büyük alemsin. Bak ki, nelerle irtibatlı, nelerle birsin. Bak ki nice binlerle birsin.

Gerçek huzurun, tatminin, zihin sadeliği ve ferah yürekle yaşamının yolu, kendimize gelip, kendimizi yaşamaya başlamaktır.

Kendine gelen ve kendini yaşayan insan, duyumsal ihtiyaçlarını tesbit eder, derinliklerinde kendini bir yaşatan olduğunun farkına varır.

Nefes alıp verdiği noktada o yaşatanla birliğini hisseder. Dikkatini derinliklerdeki o nezih aleme yöneltir. Kalbinin atışlarını takip eder.

Dikkatini kendi derinliklerini izlemekte devam ettirmek insana büyük zevkler, sevinçler, mutluluklar getirir. Zekası daima güçlenir ve uyanık olur. Baktığını görür, işittiği duyar, dinlediğini, okuduğunu anlar, sözlerin ve hareketlerin altındaki maksatları bile sezer.

Demek ki dağınıklıktan kurtulup, uyanık ve ayık bir yaşayış düzeyine ulaşmak için kendimizde yaşamamız şarttır.

Daha mutlu olmak isteyen, kendine dönsün, daha zeki, daha anlayışlı olmak isteyen kendine dönüp kendisini yaşasın.

Nefes alıp veren can noktasını unutmasın. Onunla birlem yaşasın ve duyduklarını değerlendirsin.

İnsan ulaştığı yerin değerini gerçekten görüp, tespit ederek ehemmiyetle kalbini doldurursa o nokta denilen yerde yaşaması süreklendir.

Burada çok önemli bir konu var. O da şahsiyet konusudur. İnsan kişiliğini şahsiyetlendirme çabasına düşmez ve şahsiyetinin değerini her şeyin üstünde tutmazsa noktasına ulaşsa da noktasıyla birliğini devam ettirip sürekli kendinde duramaz.

Ancak hayatlarını güven kaynağı olan kişilik şahsiyeti (namus tamlığı) üzerine kuran ve güvenilirliği ile iftihar eden insanlar, kendi evlerinde durur ve noktasıyla birlem yaşayabilirler.

Şahsiyetli İnsan, Noktasında Yaşayabilir.

İnsan şahsiyeti için yaşar. Şahsiyet ise; özü, sözü, davranışı, hareketi tüm ilişkileri ile bir bütün olmaktır.

Şahsiyetli insan; kendisi için istediklerini diğer insanlar için de ister. Kendisi için istemediklerini başka insanlar için de istemez. Şahsiyetli insan yalnız ve tenhada nasılsa insanların yanında ve toplum içinde de aynıdır. Şahsiyetli insan söz ile eylemlerin birbirinden ayrı olma haline karşıdır. Şahsiyet sahibi insan için söz; mazeret kabul etmez. O, sözünün her harfine dikkat eder. Onun için söz vermek demek, sözünü hayatı kadar önemle ko rumak demektir. O, hayatı pahasına da olsa verdiği sözleri yerine getirir ve zararına da olsa asla sözünden dönmez.

Şahsiyetli insan; inanırlığını, güvenilirliğini, şerefini, haysiyetini, sevilirliğini ve sayırlığını devamlı koruyana denir.

Bu yönlerini hassasiyetle korumayan kişi şeklen insan ama sıfat olarak gölgedir. Gölgenin şekli de var, hareketi de var ama tutulacak, güven verici bir tarafı yok.

Gölgenin varlığı yoktur ki kendisine gelsin, kendi evinde yaşayabilsin.

Gölgenin mevcudiyeti olmaz ki evinde durabilsin. O hep dışarlarda gezer. Ancak şahsiyet sahibi insan kendine dönüp kendinde yaşayabilir.

İnsan sadece yetmiş okkalık bir gövde değil ki. İç dünyasında kainat kadar büyük bir vücudu var. Gövdesi küçük bir belirti o büyük varlığına.

İnsanın iç dünyası, insanın duyumsal yaşantısıdır. İç dünya, insanın gövdesiz olarak kendi yaşantısıdır. İnsan öyle bir mücerret (soyut) varlıktır ki, onun yürümek için ayağa, görmek için bildiğimiz göze, işitmek için bu kulağa ihtiyacı yoktur. İç dünya gövdeli de olsa yaşar, gövdesiz de aynı yaşantısıyla yaşar. İç dünyada uyku yok, iç dünyada yemek içmek yok. İç dünyada uzak, yakın, perde, siper, gizlenmek yok. İç dünya kendi kendine yaşar, yaşatır.

Huzur duyan, müteessir olan, etkilenen, iç dünyadır. İç dünya yah ut insan. İç dünya dış bakışla tanımlanırken ona duyumsal yaşayış denilebilir. İnsan bir duyumsallıktır. Günün birinde evi olan gövdesini terk ederek yaşamasına devam eder insan. İç güdülerimiz, öz iç güdülerimiz, duygumuz, hissiyatımız, sezgimiz, ilhamımız, düşüncelerimiz iç dünya olumlarıdır.

Tek başına kendi içinde yalnız kendisinin duyup yaşadığı yaşantı, insanın iç dünyasıdır. İnsan iç dünyasıyla yaşar, iç dünyasıyla ölür, iç dünyasıyla ahirete gider ve orada sonsuza kadar yaşar. Ama nasıl?

Mücerret (soyut) yapısıyla maddeli ve maddesiz aleminde yaşayan insana, insan iç dünyası diyoruz.

İşte insanın kendini merak edip, oluştaki büyüklüğünü idrak etmesi ve gerçekleştirilmesi için kendine gelerek aklını kendine kullanması şarttır.

İnsan, aklını da kullanan insan. Aklım başımdan gitti, aklım başıma geldi diyen insan. Gövdesini uğraştığı işin başında bırakıp geçmişe, geleceğe giden, sağda solda gezen insan... Gidip gelen aklın değil, kendinsin. İşte o içte sıkılan, üzülen, sevinç duyan, küçük düşmekten sakınan, tabii olumuyla koca bir sultansın sen. İnsan ancak kendini yaşamakla aklını kullanır, tahtına geçer ve sultanlığını yaşar.

Elle tutulmayan ve gözle görülmeyen insan, el ile tutar göz ile görür. Yapan kullanan insandır. Yaptıkları görülür kendisi görülmez.

İnsandır her şeyin sahibi... Sahiplik önce kendine sahip olmaktan başlar, sonra da kendine lazım olanlara sahip olabilir.

Kendine sahip olan insanın ikinci olarak sahip olacağı da gövdesidir. Ağzına sahip olamayan, eline, gözüne sahip olamayan başka yerlerin e ve yönlerine sahip olamaz.

İnsan yapa yapa sahiplik bilincinde derinleşir. İnsan kendine, mahluksal arzularına hakimiyet kuracaktır ki, buna göre sahipliğine olan inancı ve güvenci gelişsin.

Ancak kendine inan, güven duyan insan hükümlü olur ve hem kendi ne hem evi olan gövdesine, hem de mahluksal arzularına sahip olup, bunları özünün kanunlarına göre vicdanına uygun şekilde kullanır ve ihtiyaçlarını meşru olarak karşılar.

Sahipliği yapmak için ise güven ve güç gerekir.

Güven Ve Güç Kazanmak İçin Ne Yapılmalıdır?

İnsan için en önemli husus, güçlü olmaktır. İnsanın bildiklerini yapabilmesi için, yapabilme gücü lazımdır.

Çok zaman çok şeyin gerekli olduğunu biliriz ama bildiğimizi yapamayız. Biliriz ama bildiğimizi konuşamayız. Biliriz ama zararlı ve çirkin olduğunu bildiğimiz halde bırakamayız. Mesela sigarayı bıraksak çok iyi olacak. Bırakmanın gerekli olduğunu biliyoruz ama bırakamıyoruz. Sadece bilmek para etmiyor.

Sinirlenmemek, geniş olmak çok iyi bir vasıf ama gel gör ki sinirleniyor, kızıyoruz. Kendimize güç yetiremiyoruz.

Demek oluyor ki; bilmenin bir hükmü yok güç olmadıkça. Yapabilmek için, söz, bilgi hiçbiri yetmiyor.

Halbuki insan; insanlığını ancak, bildiğini yapabilmekle idrak ve ispat edecek. İnsan bildiğini yapacak ki insan olduğunu idrak et sin ve kendisine saygı duyabilsin.

İnsan bildiklerini yapabilme gücünü kesin inancından alır. Yapabilme gücü kalbin derinliğini dolduran kesin inançtan türer. Demek ki güç, kesin inancın tezahürüdür; inanç ne kadar kesin olursa manevi güçte o kadar gür olur. Yapabilme yeteneğinin her türlü inanç ciddiyetinden doğar, zeka güçlenir, şuurda biçimlenir, fiilde icraata konur.

İnsan: sen kendini et kemik, sinir, damar gibi cisimden ibaret sanma. Kalp, akıl, fikir sanma. His, duygu, duyum sanma. Bunların hepsin in sahibisin. Kendin öyle bir sahiptir ki; hissine, duyumuna, duyguna, aklına, şuuruna, her şeyine sahiptir. Özünde büyük bir güç kaynağı var sen ona dayalısın. Büyük bir ehemmiyetle mukaddes inancından besin alırsan, zekan hassaslaşır ve güçlenir. İnancının gürlüğü ve kesinliği nispetinde özünden güç gelir.

Sen insansın, kainat karşılığı yaratılmışsın. Her şeyin sahibisin. Ama bunlar sana övgü gibi gelmesin. Sen yaparsan olur... Her şeyi senin emrine vermiştir yüce yaşatanın. Nen varsa koy ortaya, olmaz dem e. Seni yaşatan ne yaparsın diye yaşıyor haberin var mı? Yoksa ne duruyor? Kimi bekliyorsun. Hani gölge tipleri beğenmiyordun, eşya tiplere de insan "eşya gibi" olmamalı diyordun.

Bu kadarcık bildin, hayatı anladın ki bekleyişte mi kalasın, eşyalar gibi. Durup bekliyorsun, seni biri mi kullansın makineler gibi?

Bir yerde bilmek iyidir ama bilmek, yapmak için iyidir.

Ancak; bilip de bildiğini yapmayandan ne çıkar? **Yapmayan, günden güne inanç ve güç kaybeder.** Güvensiz kalır günün birinde. Hiç olur hiç, bildiği de hiç, varlığı da hiç, kuru lafla olan bir şey yok, edim, fiil olmazsa bilmek neye yarar? Bilmek yapmak içindir. Yoksa bilmenin bir anlamı yok. Hayatın gerçek kanununu kendini yaşamayanlar bilemez.

Ali'nin Veli'nin başarılarından söz etmek, günü boş geçirmek demektir. Enerjiyi yok etmek demektir. Gücü hiç etmek, insana yakışır mı, faydası ne? **Biz güvenli olalım isteriz. Güçlü olalım, güçten yetenekler bulalım.** Bu da neyle olacak? Yapmakla, etmekle.

Güçlü güvenli olduk, bir şey yapmadık. Ne oldu? O güçte n, o güvenden bir eser yok ortada. Güvenli, güçlü olduğumuz nerede? Nereden belli olacak ki güvenli, güçlüyüz?

Bir de şu var. Güvensiz, güçsüz kalmışız diyelim ki. Olduğumuz kadar yaptık yakıştırdık. Az... Ama az olsun ziyarı yok. Yapalım yeter ki. İmkan ne kadar az olursa olsun yapalım.

Yaptıkça, yaptığımızı gördükçe güven sıfırdan başlıyor geliyor. Çünkü yapıyoruz. Yaptığımızı görünüyor. Göründükçe de inancımız oluşuyor. Yaptıklarımızı, ettiklerimizi artıralım. Her gün biraz daha geliştirelim. İşimizi, yapı yaptıklarımızı geliştirdikçe inancımız artar mı? Artmaz mı? Elbette artar. Artar, tabii artar. **Biz başarılarımızı artırdıkça, inancımız da artar. Güven duymaya başlarız kendimize...** Güven duydukça güç buluruz. Güç imkan artırımıdır. Yeterli oluruz bir yandan. Daha gelişir yapıp ettiklerimiz, gelişir inancımız, güvencimiz. Böyle olur sıfırdan dehaler. Böyle müspet olur inanılan olaylar. Hiç inan güven yokken yapıya böyle var olur ve çok olur.

“Yok olan var olur, ama yapa yapa var olur.”

“Var olan yok olur, ama yapmamaktan yok olur.”

“Var iken yok, yok iken var olan meziyetler insanda işlemekle oluyor. Durmakla olmaz bir şey.”

Pasiflik de, aktiflik de insanın elinde.

Öyleyse çalış... İşleyen demirdir ışıldayan! Küflenir sırtüstü yatıp, boş oturan. Yüreğinde başarının gururunu, yaşantında insanlığın huzurunu bulmak istiyorsan önce çalış...

Çalış... Çalış ki varasın istediğin menzile. Sanma ki yoğurt olur maya çalarsan göle. Muhannete muhtaç olmayacak bir ele, yılanı deliğinden çıkaracak bir dile sahip olmak için çalış.

Çalış... İnsanlığın gereğidir yükselmek. Boşa gitmez gerçek yoluna çekilen emek. Huzura varmanın zevkine ermek, alın terinin kıymetini bilmek istiyorsan çalış...

Çalış... Çalışanın olacaktır mutlu yarınlar. Dilenciden farksızdır el eliyle doyan karınlar. Tez yorulur tembelliğin davuluna tokmak vuranlar. Bilesin ki, koşmakla tükenir en uzun yollar. Öyleyse çıktığın yolun sonundaki güzelliklere varmak için çalış.

Çalış... Taklit ile yapılan şey eser değildir. Başkasının yaptığına göz dikmek hüner değildir. En tatlı meyveyi kendi elimizle diktiğimiz fidanlar verir. En verimli bağıın sahibi, en güzel işin mucidi olmak için çalış.

Çalış... Topluma faydalı insan olmaya.

Çalış, Doğruluğun zirvesine varmaya.

Çalış, yaşar iken ölümsüzlük bulmaya. Çalış insanlığın tadını almaya...

Çalış... Bak, gayretin güneşe değişiyor alını... Tembelliğin boyu ise ancak bir karış. İnsanız, bize tembellik yakışmaz. Çalış ki kurulsun en büyük barış.

Gücün Kaynağı

Sen Yaparsan Olur

Biz güçsüz ve imkansız değiliz! Gücümüz ve imk anlarımız her varlıktan fazladır.

“Ben insanım, hayatın en büyük yetkili varlığıyım. Mutlaka yapacak olan benim” düşüncesinde kesinleşirsem, bu inanca erersem başaramayacağım hiçbir iş, aşamayacağım hiçbir engel yoktur. Çünkü; bu inanç, yapıcı inançtır, ya ratılışa uygun inançtır. Öyleyse önce inançtan başlamamız lazım. Hamleler, başarılar inanca göredir.

Bazı insanlarda inanış biçimlenmiş, bir yön verilmiş olabilir. Burada inancın yapıcılığı, yanlışlığı, doğruluğu mevzubahis değildir. Şuna inanmış, buna in anmış mesele değil. **Önemli olan inancın biçimlenmesi ve bir temel bulup kesinleşmesidir.**

Bizim inancımız; “Bostanı Allah'a bekletmek” inancından meçhule kaymış. Doğru inancımızı böyle bir sapmadan kurtarıncaya kadar pasif, atıl ve hareketsiz bir halde kalırız.

Bazı insanlar inancın doğrusuna yanlısına değil, yürürlüğüne bakmış. “Yapacağına inanmak da bir inançtır.” “Kimse değil ben yapacağım, biz yapacağız” düşüncesini kesinleştirmiş ve yürürlüğe giren başarıya götüren inanç sahibi olmuş...

Bizim inanç dediğimiz işte bu harekete geçirici ve yürütücü inançtır.

Her insan derinliğindeki yaşatıcı kutsal kuvveti bulmak için, karşısında kutsal bir şey aramaktadır. Buna zorunludur. Gerçek kutsalı bulamazsa, kendisi bir şeyi kutsallaştırır. İnsanın yapısı böyledir. Kutsal muhatapsız yaşayamaz. Bunun için insan

bölüm bölüm ayrı şeylere tapar. İnsan yaratılışının kutsal kabulünün değişmezliğidir ki, yer yüzünde tapılmadık şey kalmamıştır.

Değil mi ki insanoğlunun kutsala karşı ihtiyacı durmaz. Mutlaka yanlış, doğru bir kutsal tanıdığı vardır.

Tanıdığı o kutsal neyse, insan ondan başarılı olmasını dilemek ve harekete geçerek başarmak, ya da sen yaptır deyip durmak, beklemek yolunu seçer. Yani kutsal kabul ettiği kuvvete tazim edip, kendisini ona terk ederek sen bana yaptırırsan yaparım anlayışını; bekleme hastalığını, eşyalaşmayı seçer.

İnsanın kutsal tanıdığından yapmak istediği ile yapayım diye dilemesi ve benimle yapacak diye harekete geçmesi başka; olsun, yapılsın, gelsin, gitsin deyip kendisini bekleyişe terk etmesi başkadır.

Biz esas kutsalı, nefes aldığımız noktada bizi yaşatan kutsalların kutsalını bulmuş en büyük güç kaynağı kabul etmişken inanmak müspetin ciddiyeti üstünde durmadığımız için, o bizde vücut bulmuyor ve onun gücünden faydalanamıyoruz. O gerçek ve büyük inanç, inanç olarak vücudumuzu kaplamadığı için, onsuz düşünüp, onsuz işe başlıyoruz ve tabii ki başarısız oluyoruz. Bu temel gerçeği göremeyince de bütün başarısızlıkların niye bizi bulduğuna da aklımız ermiyor ve şaşırıyoruz. Sıkışınca da kaderimiz böyle mi olmalıydı, benim şansım yok. Allah (c.c) beni sevmiyor gibi bir sürü yanlış ve zararlı düşüncelerin arkasına sığınıyoruz. Ömrümüz şikayetle, kahrıyla, ahla vahla geçiyor, huzursuz bir yaşam sürüp gidiyor. Üstelik de biz eşyalar gibi bir bekleyişin içinde kalıyoruz. İnançımız bir türlü yatay durumdan ayağa kalkmıyor, Çünkü; inanmasını bilmiyoruz. İnanıcı tanımıyoruz. İnançın bilincinde değiliz. Biz yapmadan kendiliğinden olacaktı gibi eşyalar gibi bekleyip duruyoruz. İnanmak bir sanattır. Uyanalım, inanmasını öğrenelim. Yapıcı inanç sahibi olalım.

Gerçek iman; bütün ilahi kıymetleri incelikleriyle düşünmek, duymak, kıymetlerin değerini tespit edip o değerleri kesin bir karara bağlamaktır. İşte böyle kesin bir kararın insana verdiği etkiye iman denir.

İnsanı imanı yaşatır. Hareketleri inanç yaptırır. Müsbet ve sağlam iman sahibi Allah'la (c.c) birliğini duyar ve kendisini yüce yaratıcının neşir sebebi olarak kabul eder.

Gerçek iman sahibi düşünür ki; her şey Allah'a (c.c) aittir. Allah (c.c) birdir, mahlukuyla birdir. Tüm varlık Allah'ın (c.c) dir.

Allah'a (c.c) inanmak, esas olarak kalbiyle bir inanmaktır.

Yüce Allah'a (c.c) inanıp, güvenen, gücü, kendi kalbinden, kendi kafasından yüce Allah'ın (c.c) vereceği cesaret ve kuvvetten alacağını bilir.

Yüce Allah (c.c) bekleyene değil çalışana, başarıya verir. Hareket ettikçe gerekli güç özünden gelir. Büyük insanları büyüten Allah (c.c) ne ile büyüttü? Katı bir düşünce, sağlam ve kesin bir inanç ile büyüttü.

Kesin İnanç Başarının Kaynağıdır

Manevi vücut, inançtır. Kesinlikle biliyorum ki, kişi inançlarını yaşar. Kendimle ilgili inandığım şeyler benim olur. Bu yüzden kendim için en müspete ve en iyiye inanırım.

Kendimi asla başkalarının dar görüşlü, yanlış, eksik inançlarıyla sınırlamam.

Pratik ve gerçekçiyim. Her durumda en iyi sonuca inanırım.

Her şeyin bana bağlı olduğunu biliyorum. Kainat beni, benim inandığım gibi doyurur. Her şey ona nasıl baktığımla ilgilidir.

Neşenin, sevincin, üzüntünün, ızdırabın kaynağının insanın kendi düşünce ve inançları olduğunu biliyorum.

Hayat fırsatlarla doludur. Hayatımı her gün yeniden istediğim gibi kurabilirim. Engeller, aksilikler asla beni durduramaz. Tam aksine her engel kararlılığımı ve gayretimi artırır. Engelleri aşmanın zevk olduğunu tespit ettim.

Kendime güvenirim. Başarı için gerekli güç, özümde mevcuttur. O büyük gücümü nasıl kullanabileceğimi ve ondan nasıl faydalanacağımı biliyorum.

Allah'ın (c.c) insanları kesin kararları ve kesin inançları ile besleyip büyüüttüğünün bilincindeyim.

Bostanı ekip Allah'a bekleten değil, bostanı ekip, Allah'ın kendisine verdiği güçle bostanı bekleyen, ürünleri alıyor ve istifade ediyor. Bu gerçeği görelim...

Sahiplik Eğitimi Ciddiye Alalım

Yetişmek; kendini geliştirip gerçekten yapıcı inanç sahibi olmak için gelmek başka, egosunu tatmin etmek için gelmek başka

Eğitime insan olarak eksikliklerini görüp onları giderip özlediği olgun insan, vasıflı insan olmak için gelmek başka, hayalen gelmek başkadır.

Her gelen sıkıntılardan kurtulmak için kendi fikirleriyle geliyor. Çevre sinden bulamadığı anlayışı, ilgiyi ve çeşitli ihtiyaçlarını öğretmeninden bekliyor.

Mesela annesinden, babasından, çocuğundan, eşinden bulamadığı sevgiyi ustasından istiyor.

İtilmişse kendini kucaklasın, kabul etsin istiyor. Güvensiz kalmışsa güven bekliyor.

Özetle çoğunluk kendini yetiştirmek, geliştirmek ve tamamlanmak için gelmiyor. Ama onlara sorsan olgunlaşmak için geldiklerini söylüyorlar.

Halbuki gerçekten kendini yetiştirmek, geliştirmek ve tamamlanmak için gelseler, **eğitimi son derece ciddiye alacaklar. Kendi bekleyişlerini, umuklarını bir tarafa koyup eğitici fikrin eğitim ilkelerini öğrenecekler. Onları büyük bir önemle hayatlarında uygulayacaklardır.** Hayatlarına anlam kazandıracak bir hedef tutacaklar ve o hedefe ulaşmak için gerekleri öğrenecekler, öğrendiklerini, uygulayacaklardır. O ilkelerin değerini görüp, tespit edip ehemmiyetini kalben duyup, onların yaşayış kanunları olduğu gerçeğini kesinlikle tespit edip, yaşayışlarını artık onlar üzerine bina edeceklerdir.

Kendi yapacaklarını başkalarından bekleyip, kendisi yapmayan kişinin gelişmesi ve gerçek huzura kavuşması hemen hemen imkansızdır.

Kendisi gerçekten insan olmak derdine düşmeyen kişi bir süre sonra içinde bulunduğu yerden uzaklaşır. Onun ilk gelişteki şevki, heyecanı ve coşkusu azalır, kalmaz, sönmüştür. Çünkü gözünün önüne bakmadı... İçinde bulunduğu hayatın gerçeklerini görmedi. Kendi kafasına ve bekleyişlerine göre kaldı. Onları bulamayınca da heyecanı bitti.

Kişi yaptıklarının ve uğraşlarının önemini bilmezse ve ona yaptıklarının değeri gösterilmezse, gücünü kaybeder, o yola itibarı azalır. Gidilen yolun, tutulan davanın değeri bilinmezse o nispette gide gide ciddiyet azalır, çalışma gevşer, gayret durur, durgunluk başlar. Bu hal ise hareketli ölüktür.

Eğitiliyoruz Ve Seviyoruz Diye Kendimizi Aldatmayalım

Aslında kimseyi sevmiyoruz, kendi egomuzu tatmine çalışıyoruz.

Bazı insanlar çocukluklarından beri sevmeye susamışlardır. Onun için farkında olarak veya olmayarak nerede olursa olsun ilgi, sevgi, önem elde etmek için çırpınır dururlar. Bulunca da müthiş bir hırsıyla o ilgi odaklarına yapışır ve bağlanırlar.

Zannederler ki onları seviyorlar. Artık o ilgi ve alakayı kaybetmemek için kendisini azda olsa beğenen o ilgi odaklarının etrafında pervane olur dönerler. Her fırsatta onlara yardımcı olmaya koşarlar. Elllerinde ne varsa onlara sunmaya can atarlar. Ta ki kendisinin etrafında olanlar kendisi ile ilgiyi azaltana ve kesene kadar.

O çok samimi ve kendisini paraladığı insanlar kendini beğenmemeğe yönelince de tüm imkanlarını keserler ve esirgemeye başlarlar.

Esasında bunlar kendilerini aldatırlar. O bağımlı oldukları kişi ve kişileri gerçekten sevmemektedirler. Onlara ihtiyaç duydukları ve bağımlı oldukları için öyle hareket ederler.

Bağımlı kişiler sadece kendi doyumlarını düşünürler. Ondan ötesi onları hiç ilgilendirmez. Onlar sadece ilgi odağı olmak, alaka ile dolmak isterler.

Onlar bu yolla mutlu olmayı düşlerler. **Tekamül etmeyi, gelişmeyi, değerlenmeyi, yüce vasıflarla dolmayı arzu etmezler. Çünkü gelişmenin, olgunlaşmanın gerektirdiği sıkıntı, yalnızlık, mücadele ve acıya katlanamazlar.**

Böyle kişiler; etrafındaki kişilerin şahsiyet yolunda gelişmelerini de düşünmezler. Tek istedikleri o kişi veyahut da kişilerin yanında bulunup, onu dinlemeleri ve onun aşağılık duygusunu tatmin etmeleridir.

Bunlar hiçbir zaman gerçekten sevilmezler **çünkü kalplerinde kimsenin candan sevgisine yer yoktur.** Onlar ancak egolarını severler.

Gerçek sevilmenin tek yolu vardır. Sevmeye layık olmak... Bunun temeli de kendini insan olarak yetiştirme çabasına düşmek ve gerçek değerlerle kendisini doldurup vasıflı insan olmaktır.

Ancak meziyet küpü vasıflı insanlar, olgun insanlar, tabii olarak cazibe kaynağı olur ve gerçekten sevilirler.

Gerçek sevginin ispatı, kişinin kendisini ve etrafındaki insanları geliştirmeye, olgunlaştırmaya, yüceltmeye yönelmesidir.

Sevginin doğması, büyümesi ve gelişmesinin temelinde güven vardır.

Güvenilir insan olmak yarışına girip kendisini geliştirmek, yetiştirmek ve insan olmak derdine düşmeyen kişi; ne kimseyi gerçekten sevebilir, ne de kimse tarafından gerçekten sevebilir. Kendimizi aldatmayalım.....

Bizim yolumuz şahsiyet ve güven yoludur. Bu yolda güven yarışı yapılır.

Güvenilen, şahsiyetli gerçek bir insan olmayı arzulamayan var mıdır? Olabilir mi?

Hayat baştan başa mücadeledir. Bu mücadelede insanlık savaşı verilir. Bu savaş meydanında laf ebeliğine yer yok. Bu meydan, mert insanların meydanı. Bu meydana sözler değil işler konuşur, eylemler konuşur.

Bu meydan güven kazanmak hırsına düşmüşlerin ve insanı tek değer kabul etmişlerin hayat dolu havasının koklandığı meydana.

Bu meydan er meydanıdır.

Bu meydanın insanları şu ya da bu mevkide, şöyle veya böyle insanlar değil, birbirine inan ve güven verme yarışında olan insanlardır.

Ne mutlu insanlardır ki onlar birbirlerine inandırmışlar, güvenmişler ve güven vermişlerdir.

O halde şahsiyet yolunda, mertlik yolunda, insana, insanlığımıza güvenmenin huzuru içinde bu meydanın lafçıları değil er kişileri olalım.

İstediklerimizi en önce kendimiz yapalım. Kendimizi gerçekten yetiştirmeye ve eğitmeye koşalım.

İyi, güzel, doğru olan meziyetleri hiç kimse yapmasa da biz yapalım.

Bu yolun insanı her şeyden önce haysiyetin gönlü yaşantısını ön plana alır ve hayatının davası edinir. O artık şahsiyeti, haysiyeti ve şerefi adına yaşar. Böylece toplumunda gerçek huzur ve güven kaynağı olur.

Kendimize Samimi Miyiz?

Siz hangi dünyada iseniz onu görür, onu söylersiniz.

Bir kimse sarraflar çarşısında kasapların ne alıp sattığını bilmez. Ancak sarrafların ne alıp sattıklarını bilir.

Çünkü kendisi sarrafların arasındadır. Onları görür, onları işitir. Gördüklerinden başka bir şey anlatamaz. Başka görmedi çünkü.

Şikayet etme! Şikayet ederseniz, size iyi adam demezler. Yani şikayet edilecek adam olarak tanırlar sizi. Siz kusurlu olmasanız, o kusurları n asıl gördünüz?

Daha açık örnekle; meyhaneye gitmeyen, oranın yakınlarına uğramayan, meyhaneden içeri bakmayan oradaki kusurları ne bilecekti? “Yok efendim kırık - çatlak kadehlerle içiyorlar, bardakları birbirlerine savuruyorlar, yok birbirlerinin kafalarını kırıyorlar” diye bir sürü kusurları nasıl sayıp dönecekti?

Demek ki; meyhaneye gitti ki bütün bunları gördü. Gördüklerini de anlatıyor.

Kim nerede yaşarsa oranın haberini, oranın havadisini verir.

Kişinin eğilimi, meyli, düşünceleri neye fazla ala kalı ise o alakalandığının sözünü eder, onlardan şikayet eder. Kimi çıkar cinsel sorunlardan söz eder, daha ileri vardır, kıyamet alameti der, başımıza taş yağdırır.

Güya onlardan hoşlanmıyormuş da sevmediğini söylüyor, insanlığa zararlı olduğunu söylüyor gibidir. Peki ama sevmeyen, hoşlanmayan, onların nasıl farkına varıyor? Onlara bakıyor da, tek tek o kusurları nasıl tespit ediyor?

Demek ki; o tarafa eğilimi fazla ki o tarafları daha çok görebiliyor.

Ne yandan bakarsak bakalım, nasıl hesap edilecek edelim, kişi neye eğilimli ise o eğiliminden söz eder. Kızarak da olsa, severek de olsa bu böyledir.

Gelelim kendimize. Kendimize eğilimli olur, kendimizi seversek, sevgimizi kendimizde çoğaltırsak, kendimizden ve kendimize ait olanlardan söz ederiz.

Paracıysak kazançlardan, kazananlardan söz ederiz. Kaptı kaçtı havasına eğilimimiz varsa kazancın kaptı kaçtı yönlerini anlatırız.

Yani **şikayetçi isek, şikayet edilecek tarafımız çoktur. Övüyorsak, övülecek tarafımız çoktur.** Mesele bu kadar açıktır.

Bizim bütün derdimiz, kendimiz iledir. Elin işi ele, bizim işimiz bize.

Eğer bunu bilirsek; ne olacak, en azından faydamızı zararımızı göreceğimize hale geleceğiz. Boşa kürek çekmeyeceğiz.

Her şeyden önce **kendimize samimi olmanın** önemini bileceğiz. Derdimiz şereftir. Hedefimiz de şereftir. Şeref basamaklarını biran önce çıkıp şerefimize ermek azmindeyiz.

Öyle ise gölgelikten nasıl kurtulacağız? Kendimizde nasıl yaşayacağız?

Nasıl kişilik değerlerimizi gerçekleştireceğiz?

Öncelikle kişilik değerlerimiz neler o onları öğreneceğiz. Kişilik güdümlerimizi bilmek, kaç midemiz olduğunu anlamak zorundayız. O ihtiyaçlarımızı karşılayıp güçlü olmak, en önemli görevimizdir.

Önce kendimiz olmalıyız. Kendimiz olmadan bize ait bir şey olacağı yoktur. Başkalarının adına yaşayıp, başka bir şey olarak ölmeye niyetimiz yoksa, kendimizle ilgilenelim, kendimizi tanımaya koşalım ve insan olalım.

İnsanlık yolunun en önemli ayaklarından biri olan samimiyet olmadan hiçbir sahada, hiçbir başarı sağlanamaz.

İnsan samimi oldu mu gerisi kolay. Bizi geri bırakan, istediklerimizde samimi olmayışımızdır.

İster gibi olmakla, benimsemekle, beğenmekle bir yere varılmaz.

Her şeyden önce samimiyet gerekir. Samimi olmayan, eksikliklerini, hatalarını göremez. Samimi olmayan, uykuda olduğunu fark edemez. Samimiyet, bizim anlayış kapımızı açacaktır. İncelikleri fark etmek, samimiyetle olacaktır.

Samimi olmayan ciddiye alamaz. Ciddiye almayan dikkati çalışmaz. Dikkatsiz de hiçbir konuyu derinliğine anlayamaz.

Anlayışsızlığın ve tanımamanın sonucu olarak da ezbere yaşamaktan ve aldanmaktan kurtulunmaz.

İnsanlık yolunda samimi olan kendini tanır, kendi eksik ve kusurlarını bir an evvel düzeltmeye bakar. Ona herkes bir ışık olur, her olay bir ders olur. İçindeki defineleri kısa sürede açığa çıkarır.

Güvenilirliği, sevgi dolu olmayı, gayreti, iddiayı, azmi, inceliği, hassasiyeti, doğru ve dürüst olmayı yaşayışında ispat eder. Çevresinde bulunanlara da örnek olur.

Samimi olmayan şikayet eder, yakınır, nerelerde hata yaptığını fark bile edemez.

Bırak Başkalarını Da Kendine Dön

Uyan. Uyanık, ayık bir idrak ile kendi haline bak.

Şahsiyet sahibi misin; yoksa gölge mi? Samimiyet sahibi misin, yoksa yüzden mi?

İhlas sahibi misin yoksa içinde gösteriş arzusu mu var?

Vicdan emirlerine uyuyor musun; yoksa muhalefet mi ediyorsun?

İnsanları seviyor musun; yoksa kalbin kin ve nefretle mi dolu?

Kendi aklınla mı yaşıyorsun; yoksa başkalarının yönlendirmesiyle mi?

Sen, senden hoşnut ve memnun musun; yoksa kendini mi suçluyorsun?

Her yaptığına “Bu tamam” diyerek kendine sa yğı duyabiliyor musun; yoksa kendini hiçe sayarak mı yaşıyorsun?

Günlerini başkalarının ayıp ve kusurlarını araştırarak mı geçiriyorsun; yoksa kendini insan etmek yolunda mı?

Aklın kime takıldı? Kalbin nerede? Kalbinde neler dolu onu seçiyor musun?

Kendine iyi bak belki de tüm ömrün başkalarına iyi görünmek, onlara yaranmak, onların sevgilerini, beğenilerini, övgülerini kazanmak yolunda geçti.

İnsanlar beni beğenmedi, beni yanlış anladı, beni saymadı diye üzüldü ve ağlıyorsun. Halbuki sana ağlanması için ağla. Zamanlarını boşa geçirdiğin için ağla.

Ne zaman uyanıp da kendi haline ağlayacaksın? Kendine merhamet edip de onun insanlığa uymayan halleri için üzüldü, göz yaş dökülecek ve ömrünü başkalarıyla ve başkalarına yaranmak için boşa geçirdiğini anlayıp pişman olarak, kendini gerçek insan yapmaya yöneleceksin.

Uyanalım, kendimize dönelim, kendimizi yetiştirmek çabasına düşelim.

Aksi halde; dünya hayatı biter, ömür tükenir, insanlar yok olur, bize de o zaman sadece pişmanlık kalır. Kalır ama o da fayda verme z.

Ne buyuruyor gerçek dost: **“En zavallı kişi, kendini yetiştirmek çabasına düşmeyendir.”**

O halde başkaları için yaşamayı bırakıp, kendimizi gerçek insan etmeye ve özlediğimiz tüm güzellikleri kendimiz yaşamaya koşalım...

Akıllılık Bunu Gerektirir, Değil Mi?

Ne mutlu o kişiye ki başkalarının ayıp ve kusurlarını araştırıp, onlarla meşgul olmak israfından kendini kurtarmıştır.

Gerçek bahtiyar, kendisini yetiştirmek ve geliştirmek derdine düşmüş ve kendisini başkalarına değil, kendine kabul ettirmek çabası na girmiş kimsedir.

Kimseye bakmayan özenilecek insan olur .

O halde yürü insan olmak yolunda. Bırak başkalarını tenkidi, beğenmemeyi de ortaya bir şey koy. Bir şey üret, yeniliklere açıldığını ispatla. Derinliklere, enginliklere yönel... ve senin bir yaşantı n olsun. Yaşa-duy-gör ve gördüklerini, duyduklarını, hissettiklerini bizzat ortaya koy...

İlerlemek yolunda yürü. Durma, takılma, kendini geliştirme yönünde her gün ilerle... Değiş, erdemliliğe, olgunluğa, gerçekliğe doğru yönelmekte devamlı ol...

Dünyaya gelişinin sebebi ve oluş gayen; özündeki büyük gücünü, büyük potansiyeli açığa çıkarmak... ve özündeki büyük gücü ispata getirmektir.

Özünde saklı bir büyük var sen onun gücüne ispatsın... Ömrün boyunca bunu açığa çıkarmaya koşarsan, yaşamış olursun. Yoksa taklitler dünyasının bir figüranı olarak kalırsın.

Sen, sana yetmelisin.

Hayatınıza, Kendiniz Yön Verin

- Okuyun,
- Öğrenin,
- Düşünün,
- İnceleyin,
- Araştırın,
- Çalışın,
- Kendinize ömürlük bir hedef seçin,
- Her engeli aşarak, o hedefe ulaşacağınıza ve başaracağınıza inanın.

Durmayın, hedefiniz istikametinde harekete geçin. Göreceksiniz ki başarı sizi bekliyor. Hayatta özgür olmak, başarılı olmak, tatminkar ve mutlu yaşamak istiyorsanız, kendi gücünüze inanın. Beklemeyi bırakın, eyleme geçin .

İnsanlığımızın değerini bilin. Yüce insan olarak yaşamamanın amaçlısı ve iddialısı olun.

Hiçbir dış tesir altında kalmadan, kendi hayatınıza kendiniz hakimiyet kurun.

Unutmayın, hayatınız size aittir. Neşesiyle, sevinciyle, üzüntüsüyle, sıkıntısıyla onu sadece ama sadece siz yaşıyorsunuz.

Sizin hayatınıza başkalarının yön vermesine asla müsaade etmeyin, kendiniz yön verin.

Seçtiğiniz hayat çizgileri, belirlediğiniz amaçlar sizin olmalıdır. Başkalarının değil. Aksi halde o çizgide sürekli olarak yürüyemez ve o amaçlara ulaşamazsınız.

Hayatta özgürce yaşamak istiyorsanız, kendi gücünüze inanın, hür iradenizle kendi hayatınıza kendiniz yön verin. Mutlaka amaçlı yaşayın ve amacınızı kendiniz seçin.

Karamsarlık içinde, mutluluktan umudunu kesmiş, küskün gönülle s önük yaşamak, kaderiniz değildir. İsterseniz şu andan itibaren kesin bir hedef belirleyerek hayatınızı değiştirirsiniz.

Başaracağımıza inanırsanız, başarırsınız. Neşeleri, sevinçleri seçerseniz; kederler, tasalar, üzüntüler sizi terk eder. İşığa bakın, kar anlığa değil...

Hedef, İnsanı Var Eder

İnsanı tüm mevcudiyeti ile adandığı ve adına yaşadığı bir hedef, bir dava doldurur ve var eder. Ömürlük büyük bir hedefi olmayan insanın içi boşluktan kurtulamaz. Ne yapsak yine de tam tatmin olamayışımızın nedeni hedef efsizliğimiz, amaçsızlığımızdır.

Biz hedef diye, hedefe amaçlı diye; insan yüreğini derinliklerinden beri bütünlüğü ile dolduran bir değerden bahsediyoruz.

Gerçek hedef tutmuş kişinin o hedefinden daha önemli dünya, ahiret bir şeyi olmaz. O, hedefine ulaşmaktan başka bir şey düşünmez. Tüm imkanlarını hedefine ulaşmak için seferber eder ve diğer tüm gerekler, istekler, değerler o hedefe göre bir anlam ifade eder ve hedefe uygunlukları, hedef yolunda işe yaradıkları ölçüde değer ifade ederler. (iş, eş, arkadaş, toplum vs) Bunlar bizi hedefimizden alıkoyuyorsa hiçbir değerleri olmaz. Bizim bütün ilişkilerimiz, ilişkide olacağımız insanlar ve uğraşacağımız işler bizi hedefimize yöneltmelidir. En azından hedefimiz yolunda bize engel olmamalıdır.

Hedef, insanı var eder, var olan da etkilerden ve boşluklardan kurtulur.

Ancak bizim dediğimiz hedef; aklımızı, bilincimizi, bilinçaltımızı, tüm kalbimizi dolduran bir değerdir. Ondan daha değerli ve yüce bir olum düşünülemez.

Bu yücelik ise; insanlık şerefidir. İnsan kişi liğinin, insan izzeti nefsinin, haysiyetinin insanın tüm kalbini dolduran bir değer yerine gelmesi ile gerçekleşir.

Hedef; insanın var olmasını, kişiliğinin şahsiyetlenmesini sağlayan bir hayattır. Hedefi olan hayat bulur. Hedefi olan boşluktan kurtulur ve yaşayışı bir anlam kazanır.

Ciddi ve gerçek hedefi olmayan ise her şeyi el ucu ile tutar, onun doyumlu bir hayatı olmaz.

Bütün mesele; “Ben insanı şerifim, kalbimi insanlığım ile dolduracağım, içimde insan olacak insan” diyerek kendisine ömürlük bir çizgi çizen insanın, her gün biraz daha hedefinin değerini görebilmesi ve ehemmiyeti ile kalbini doldurabilmesidir.

Hedefin ve hedefe ermenin değerini ne kadar takdir eder ve önemsersek hedefimizi o kadar ciddiye alırız. Ciddiyetimiz ne kadar sağlam olursa, o d erece iddiamız uyanır. İddiamız ne kadar güçlü ve sürekli olursa, zekamız akıl etkenlerini o kadar hedefimize yönlendirir. Bu duruma geldik mi kafamız çok çalışır, çok enerjik ve dirençli olur. Hedefimize doğru ilerledikçe kendimize olan inancımız daha kuvvetlenir. Hedef yolunda ilerledikçe, sevincimiz ve güvencimiz artar. Kendimize olan güvenden zekamız daha çok güç kazanır, anlayışımız açılır, cesaretimiz artar, başarılar çoğalır. Başarılarımızı gördükçe övünçle ve iftiharla dolarız. Bu takdirler bizi daha çok hedefe koşturur ve böylece ulvi bir hedef adına yaşamanın gururunu duyarız.

Hedefin değerini artırdıkça, hedef bizi doldurur. Hedefin değeri yürekleri doldurdukça da hedef yolunda azimlenmek artar ve hedefe ulaşmak için her türlü gayret ve fedakarlık çoğalır.

Hedefli insanın bir tek arzusu kalır, o da bir an önce hedefine varmak.

Hayatında, o tek ömürlük hedefinden daha önemli hiç bir şey kalmaz.

Hedefli o bahtiyar insan için hedefi (içinin insan olması, insanlık onurunun tüm kainattan değerli olması) her şeyden, hatta hayatından bile önemlidir.

İşte ancak böylesi insanların ömürleri mana ve hayatları bir anlam kazanır ve ancak onlar tatminkar, dolu yaşarlar.

Bu yolda en önemli ilke, insanın tuttuğu ciddi hedefinin değerini her geçen gün daha derin idrak edebilmesidir.

İdrakın derinliği, hedefin önem derecesini daha da artırır. Ona göre iddia, ona göre gayret, ona göre azim uyanır ve hedefe ulaşmak hız kazanır. Ancak cidden hedefli insanlar varlık ifade eder, doygun yaşarlar.

Kendimize ömürlük bir hedef seçelim ve o hedefe ulaşmayı hayatımızın davası edinelim.

O zaman, bütün yönlerimiz düzene girer ve rayına oturur.

Dava olmuş ciddi hedef, mıknaats gibidir. Diğer tüm ilişkileri kendi çekim alanında düzene koyar.

Bütün Varlığını Hedefin Yoluna Seferber E dersen Mutlu Olursun.

Bizim hedefimiz, kendimizi tanımak ve yetkili sahipliğimize ulaşmaktır.

Kendimiz derken bizim aklımıza gövdemizi, yani şu etten, kemikten olan yapımızı çalıştıran kuvvet geliyor. Bize göre kendimiz; **canımız ve canımıza bağlı güdümlerimizdir.**

Kendimizi tanımak için: et, kemik kısmımızı geçip, derinliklerimizle daha çok ilgilenmemiz gerekir. Güdümlü isteklerimizi tanıyalım da kendimizin ne olduğunu güdümlü isteklerimizden bulalım.

Kendimizi tanımak: Ne istediklerimizi bilmekle olur. Sür ekli isteklerle tanımak olur. Öyle ya... Ne istiyorsa onu almak, onu bulmak istiyor kendimiz. Kendimiz, kendimizi tanımakla biçimlenir düşüncelerimiz. Biçimlenmiş düşünceler de; edimlerimizi biçimlendirir. Nihayet bir türlü, tek yüzlü kişi olur, kendimizle barışıyoruz.

Bir de şöyle tanımak var kendimizi: Her yaptığımıza bakacağız... Niçin yapıyoruz? Yaptığımızın altında hangi isteğimiz, ne maksadımız yatıyor? Şunu istiyorsak niçin? Niçin diye, altındaki maksadın daha altındakine bakarız. Baktığımızın daha altındakine bakarız, ine ine taa temel isteğimizi buluruz. Buluruz ki; bir ömür yapmak istediklerimiz, o çeşitli şeyler tek bir isteğin dalları, kollarıymış. Temel şerefli, sahiplik... Bunun bilincinde derinleşeceğiz.

Taşıdığımız şu geçici gövdemiz de, o tek istediğimizi yerine getirmek içindir. İşte o tek istediğimiz neyse; kendimizi tanıyıp bilmenin ne olduğunu görürüz. Görürüz ki; kendi hesabımıza yaşamak değilmiş esas dava. Bizi yaşatan, kendi maksadı üzere bizi yaratmış ve bizi kendisine halife kılmış. Kendi maksadına kullanmak için ömür vermiş ve o bir tek isteği gerçekleştirmekten başka bir dava yokmuş...

İçinizde bir tabii hedef vardır. Kendinizi ciddiye alarak onu tespit edeceksiniz. Onu gerçekleştirmeye ve ona ulaşmaya koşacaksınız.

Azminiz vardır, kullanacaksınız. İddianız vardır başı boş kalmış, onu hedefiniz yolunda her an sürdüreceksiniz.

İddianız uyanıp, yoluna konunca cevheriniz meydana çıkacak. Bütün imkanlarımızı, o tabii hedefinizin yoluna seferber edeceksiniz. **Sizi tatmin edecek tek çare, hedeflenmeniz ve bütün varlığınızı, tek hedefinizin yoluna seferber etmenizdir.**

İddiasız Hedefe Varılmaz, Ciddiyet Lazım .

Hedef yolunda engelleri aşmak için zorluk duyuyorsanız, henüz hedef tutmuş sayılmazsınız. Hedef tuttum diyorsanız, hedefin değerini kesinleştirmemiş olduğunuz anlaşılır.

Kesin karar haline gelen hedeflenmenin, engel diye bir şey tanımaması lazım.

Mutlaka hedefe ulaşmalıyım diye iddianız yoksa, iddia yerine engel aramak zorunda kalırsınız ki; engeli, iddia edesiniz. Yani ulaşmak iddiasına girmeyen, ulaşmamak iddiasına girer. Onu yürütebilmek için de engeli iddia eder. “Engelleri aşamadım, hedefime varamadım” demek için.

Demek ki engelleri yenmek ve hedefe ulaşmak için iddia sahibi olmak şarttır. İddia ile engeller aşılır. İddianın gücüne göre, hedefi ciddiye almak süreklidir.

Hedefe ulaşmak iddiası uyanmamışsa, hedefin değeri kesinlikle anlaşılmamıştır. Değere, karara bağlanmayan iddia, varlığını sürdürür, sürdürür ama başboş kendi kendine çalıştığı için, hedefe ulaştıracak enerjiyi üretemez.

Hedef, insanı var eder. **Ancak hedefin değeri, hedef ve inancın müspetliği, o hedefe ulaşmanın iddiası ile birleşirse o bir azim haline gelir.** Hedefe varmak için iddia ve azimle dolu olan kişi; önüne engel ister ki; o engelleri aşsın da kıvancını duysun. İddialı insan, hedefine mutlaka ulaşır...

Herkes Kendi Kaderini, Kendisi Çiziyor.

Artık, ben de kararımı verdim. Bundan sonra kendime ömürlük bir hedef seçerek, kendi hayatıma kendim yön vereceğim. Çünkü; anladım ki hedefsiz ve amaçsız geçen hayatın bir anlamı yok.

Yıllardan beri içinde bulunduğum hedefsizlik, amaçsızlık ve iddiasızlıktan artık kendimi kurtaracağım. Bunlar benim kaderim olamaz.

Engeller karşısında duraklamayacağım. Sorunların üstüne gidip, karşıma çıkan olaylarla mücadele edeceğim. Kendi saadetim için buna mecbur olduğumu biliyorum.

Hayatımdaki başarısızlıkların sebebini araştırıp, bulacağım. Bu günden sonra daha da başarılı olmaya gayret edeceğim. Tüm güçlüklerle karşı göğüs gererek, bu yolda mücadeleyi biran olsun bırakmayacağım.

Güçlenerek, tüm sıkıntılarımla yeneceğim. Anladım ki; insan bütün güçlüklerin, engellerin, sorunların üstünde, sorunları çözecek bir yetkidir.

Şimdiye kadar eksik ve yanlış taraflarımla üzerinde pek fazla durmadım. O yönlerimi bu güne kadar da açıklamadım. Bunu kendime ve dostlarıma karşı itiraftan çekindim. Dostlarımla beni eksik ve hatalı kabul etmelerini istemedim. Beni yanlışlarımla anlamasınlar istedim.

Fakat bu yolda sadece kendimi aldatmışım, çevremdekiler her şeyin farkındaymışlar. Ancak; bana bunu hissettirmediler ve beni utandırmadılar. Bu tür hareketlerimle yanlış yaptığımı anladım.

Anladım ki kendine bakamayan, kendinden kaçan değil, eksiklerini tespit edip onların üzerine giderek ortadan kaldıran insan güçlü insan oluyor, yüceliyor ve huzura kavuşuyor.

Bundan sonra yepyeni bir insan olmaya karar verdim. Hayatıma bir çekidüzen vereceğim.

Kendime acıyıp, acındırmayacağım. Kimseden bir şey beklemeyeceğim.

Şimdi kendimi her zamankinden daha iyi hissediyorum. Eskiye göre çok daha fazla başarılı olacağıma inanıyorum. Çünkü kendime döndüm.

Kalbimin derinliğindeki, kesinleştirdiğim gerçek insan olarak yaşama kararım beni yönlendirecektir. Bu yolda hareket ettikçe, ciddiyetim ve ehemmiyetim nispetinde özümden gerekli gücü alacağımı biliyorum.

Ciddiyetle yöneldiğim her yere özümdeki o büyük güç, beni ulaştıracaktır. Bunun kesin bilincindeyim.

Artık; kendime yersiz sempati veya acıma duygusu beslemeyeceğim.

Güçsüz insanlar gibi mazeretlerin arkasına da sığınmayacağım. Başkalarını ve kendimi suçlamayı, tenkit etmeyi bır akarak sorunlarıma çözüm üretip, çare bulacağım.

Başkalarının eksik ve kusurlarıyla meşgul olmak israfından kurtulup güçlü, hükümlü, dirençli, erdemli insan olmak yolunda harekete geçerek ömrüme anlam, hayatıma mana kazandıracacağım. Bu yoldaki kesin kararım, azmim ve iddiam beni başarıya ulaştıracaktır.

Kesinlikle anladım ki insan, kendi kalbinin derinliklerindeki kesinleştirdiği karar üzere yaşıyor.

İnsanın başarısı; kararına bağlı ve kararının kesinliği nispetindedir.

Hiçbir gerçek, kafamızdaki hayallere uyarak elde edilmez. Zan, gerçekleri bile yok eder. Başarı, zan ile hayal ile değil, **tespit ve takdirle olur.**

Bu gerçek hayat kanunu ışığında;

İnsanlık (kişilik) şerefini her şeyin üstünde tutarak, alını açık, yüzü ak, boynu dik olarak yaşamaya kesin karar verdim.

Ömürlük Kararım

Şimdiye kadar ne oldu... oldu...

Şu andan itibaren;

Kendimi, şahsiyetli bir insan olarak yaşamaya adıyorum.

Dürüst yaşamının tadını alarak, hayatımı güven üzerine bina edeceğim.

Gerçeklik, güvenilirlik, inanırlık, doğruluk ve mertlik, hayatımın temel direkleri olacaktır.

Verdiğim sözleri hayatım pahasına da olsa yerine getireceğim.

Üzerime aldığım işleri en iyi şekilde sonuçlandıracağım.

Hayatımın her anında, dürüstlükten ayrılmadan yaşamaya dikkat edeceğim.

Bütün ilişkilerimi mertçe sürdürerek, ömrümü iftiharla dolduracağım.

Tüm mahluku şefkat ve sevgi ile kucaklayacağım.

Başkalarına karşı kendime davranılmasını istediğim gibi davranacağım.

Daima boynu dik, alını açık, yüzü ak olarak yaşamayı hayatımın en önemli meselesi görüp hesaplarımı sadece vicdanıma karşı vererek yaşayacağım.

İnsanlık İddiam

Gölge, eşya, bitki, hayvan değil tüm bu varlıkların sahibi şerefli insanım.

Benim şahsi şerefimin zerresi kainatın tümüne bedeldir.

İşte bu kararımda sabit kalmak, bu iddiamı ömür boyu sürdürme k, benim hayatımın tek hedefi ve en önemli meselesidir.

Bunun için küçük düşecek, mahcup olacak hiçbir iş yapamam. Gururuma keder getirecek hiçbir davranışta bulunamam.

Hiçbir şeyim olmasın ama yeter ki boynum dik, alnım açık, yüzüm ak olsun.

Hedefe Ulaşmak İçin Önkabullerim

(Düşüncelerimi Aşağıdaki İlkelere Göre Biçimlendirir Ve Yönetirim)

1. Hayatın en kıymetli ve yetkili varlığı şerefli sahip insanım.
2. Sözleri kendime konuşur, kendime dinlerim.
3. İşittiğime tespitsiz inanmam. Kendim tespit ve tecrübe etmeden hiçbir şeyi kabul etmem. Kulağımdan yönetilmem.
4. Ben yaparsam olur. Ben yapmadan kendiliğinden hiçbir şey olmaz. İstediklerimi elde etmek için kendim karar verir ve harekete geçerim.
5. Ezbere yaşamam. Öğrenmeye üşenmem. İlgilendiğim konuyu mutlaka gerçeğe ve kesinliğe bağlarım.
6. Beğenimsizlik yapmam. Gördüğüm eksik ve kusurları kendimde düzeltirim. Beğenmediğim, tenkit ettiğim, şikayet ettiğim hususları önce kendimde yok etmeye çalışırım. (Kusur gözlüklerini kırarak, beğenimli ve takdirli yaşarım.)
7. Sevinç kaynağım; beğenimli, takdirli düşüncemdir.
8. İşimden ve ömürlük hedefimden başka beni ilgilendirmeyen konularla ve lüzumsuz şeylerle zihnimi meşgul etmem (anımı ve kendimi yaşarım.)
9. Başkalarının ayıp ve kusurlarıyla meşgul olmak israfından kesinlikle kaçınırım. Daima insanların güzel yönlerine bakar ve güzel yönlerini görürüm.
10. Kendi gücümü inkar edici, kendimi hiçe sayıcı, güven sarsıcı, moral bozucu, insanları birbirinden soğutucu ve ümitsizliğe düşürücü kin ve nefret uyandırıcı, karamsar, kötümser konuşma ve davranışlardan kesinlikle kaçınırım.
11. Davranış, düşünce, fikir, inanç, duygu, duyum, sezgi, his gibi iç dünyanın canlı kitaplarını, doğayı ve gerçeklik yolunda bize ışık olacak eserleri döne döne okurum. (zihnimi beslerim)
12. Ömrüm oldukça öğrenmeye devam ederim. Öğrendiklerimi, kendi hayatımda hemen uygulamaya koyarım.
13. En çok önem verdiğim, üzerine tir tir titreyerek korumaya çalıştığım varlığım, izzeti nefsimdir. (Kişiliğimdir). Küçük düşmeden, mahcup olmadan daima boynu dik, alnı açık, yüzü ak olarak yaşamak ömürlük çizgidir.
14. Doğruluk, dürüstlük, mertlik, samimiyet, şahsiyet, haysiyet, şeref, inan, güven, cömertlik, sevgi, özgürlük gibi gerçek değerleri yaşatmak ve bu yüce değerleri toplumda yerleştirmek için tüm imkanlarımla çalışırım.
15. Hayatımı, güven üzerine bina ederek verdiğim sözleri hayatım pahasına da olsa yerine getiririm. En ufak bir güven sarsıklığında, kendime olan saygımı kaybedeceğimi ve kalplerde öleceğimi bilirim.
16. Özüm, sevgi doludur. Bütün mahluku, şefkat ve muhabbetle kucaklarım.
17. Oluşumla yüce insanım. Her olumluyu takdir eder, kimseden takdir beklemem. Her varlığı değerince sever, sevgi beklemem. Anlayış gösterir, anlayış beklemem. Gerekli her yerde yardım eder, yardım beklemem. Her şeyin kaynağı özümde beni yaşatanımdır. Beklediğim her şeyi özümde alırım.
18. İyi, güzel ve doğru olan davranışları hiç kimse yapmasa da ben yaparım.
19. Hangi sahada olursa olsun, kesin karar verip hareket ettikçe (yılmadan, durmadan, vazgeçmeden) mutlaka başarıya ulaşırım.
20. Güç kaynağım beni özümde yaşatanımdır. Ona dayanır ve ona güvenirim. Yaşatanımdan gücü inancımın müspetliği ve kesinliği nispetinde alırım.
21. İnsan yaşatanın en büyük gücü ve yetkili varlığıdır. Kudreti tüm mahlu kudretinin üstündedir. İnsan olarak bütün varlıklar benim emrime ve hizmetime verilmiştir. Adalet ve güzellekle, tüm varlığı yönetirim ve her varlıktan istifade ederim.
22. **Kesin kararlı olarak kendimi yetiştirme, geliştirme ve yetkili sahip insan olma yolunda azimle yürürken, karşıma içten ve dıştan bir sürü terslikler,**

aksilikler, engeller çıkabilir. Bunların sebebini dışta değil, başkalarında değil, kendi sahipliğimi yaşayamadığımda arar ve kendimi güçlendirmeye koşarım.

23. Hayatta karşıma çıkan engellerin hiç biri beni durduramaz. Aksine hedefim yolunda daha çok güçlenmeme yardımcı olurlar. Engelleri aşmak, zevk kaynağıdır. Her engelin benim gücümü açığa çıkarıcı ve beni daha da güçlendirici bir vasıta olduğunu bilirim. Hiçbir zaman mazeretler in arkasına sığınmam.

24. Kendimi ve başkalarını şikayet etme, suçlama tenkit etme, dertlenme gibi zihniyetleri kesinlikle terk ettim. Sorunlara değil, çözüme odaklanırım. Sorunlara çare arar çözüm üretirim.

25. İlkeleri uygulamaktan elde ettiğim faydaları tek tek tespit edip değerlendirerek kendime sunar ve kendi takdirimle, kendimi doldururum. Bu yolla başaracağıma olan güvenim ve kendime olan inancım artar. Başarılarımı gördükçe de daha büyük bir heyecan, coşku ve gayret ile durmadan ilerlerim.

26. İnsan olarak var olmak bilmeye değil karar ciddiyetine bağlıdır. Ancak dönmez bir azimle insan olmaya ve huzurlu yaşamaya karar veren kişi, karar ciddiyetine sahip olursa, mutlaka kalbi huzura ve insanlık şerefine ulaşır. Gerçek insan olur. Devam, kişinin takdiri ile mümkündür.

27. Ben, beni var edersem kimse beni yok edemez. Ben beni yok edersem de hiç kimse beni var edemez. Bu gerçek yaşayış kanunu ışığında kendimi ciddiye alıp takdir ederek özümdeki gücümü açığa çıkarır ve kendimi insan olarak var etmeye koşarım.

Yüceliğini Gerçekleştirip Özgürce Yaşamak İstiyorsan Yapacaklarını Bir Daha Hatırlatalım.

1. Kendini derinliklerinden beri tanımayı hedefleyip ciddiye alacaksın.
2. İnsanlığını takdir ederek, insanlığıyla iftihar edip, bilinç ve övünç sahib i olacaksın ki; iddian uyanısın.
3. Gerçek ve özgür insan olmak için eğitime can atacaksın.
4. Eğitimin tüm gereklerini iddialı olarak eksiksiz yerine getireceksin. İş ile, başarı yarışı ile, insanın yüceliğini ve sahipliğini kabul ettirmek gayretiyle çalışarak eğitileceksin.
5. Çevreni ve toplumunu iyiye, güzele, doğruya teşvik edecek ve güvenin toplumda yerleşmesi ve şahsiyetli, güvenilir insanların çoğalması için tüm varlığıyla çalışacak ve bu yolda hiçbir fedakarlıktan kaçınmayacaksın.

İnsan Şöyle Düşünmelidir.

Tüm varlığın aşık olduğu, cazibe kaynağı yüce insanım. İnsanlığımın büyüklüğünün bilincindeyim.

- Oluşumla insanım,
- Her şeyin sahibiyim.
- İradem bana aittir.
- Sevgim bana aittir.
- İnancım bana aittir.
- Kudretim bütün mahlukun, kudretinin üstündedir.

Ben şerefli, yetkili insanım. Karar verdiğim her şeyi yaparım. İnsan olduğum için, gurur duyuyor ve kendime güveniyorum. Kesin karar verip, harekete geçtikten sonra her şeyi başarabileceğimi biliyorum.

Engelleri aşmanın zevk kaynağı olduğunu ve beni güçlendirdiğini anladım. Onun için hedefim yolunda ilerlemekten, hiçbir engel beni durduramaz. Hızımı daha da artırır.

Karşıma çıkan engeller, güçlenmemin kaynağıdır.

Aklıma koyduktan sonra yapamayacağım hiçbir iş, kazanamayacağım hiç bir mücadele, üstesinden gelemeyeceğim hiçbir sorun yoktur.

Çünkü; insanın karşılaştığı tüm güçlüklerden daha güçlü olduğunu ve onları yenebileceğini biliyorum.

Etkiler esaretinden kurtulmak, tutkuları yenmek benim en büyük uğraşı alanım ve zevk kaynağımdır.

Karşıma çıkan aksiliklerden hiç kimseyi suçlamam. Eksikliğin kendi yetkimi kullanmadığımda olduğunu bilir ve kendime dönerek, kendi güçlerimi harekete geçirir ve o tersliklerin, o aksiliklerin üstesinden gelirim.

İnsanlık iddiam, en büyük enerji kaynağımdır.

Mutluluğumun kaynağı, mücadeleler sonunda elde ettiğim başarılarımdır.

Hayatın her alanında haklı başarılarla koşar ve haklı başarılarımla iftihar eder, **kendime saygı duyarak yaşarım.**

Kendinizde Yaşamak İçin Önemli Pratik Ölçüler

Kendinizde yaşamak için aşağıdaki hususlara dikkat ediniz ve bu ilkeleri kendinizde uygulayarak prensip haline getiriniz.

1. “Kendinizden veya bir başkasından naklen yıkıcı ve kötümser konuşma yapmayın.

2. Tespit ettiğiniz hatayı bertaraf edin, kimseye söylemeyin.

3. Haysiyet ve itibar kırıcı konuşma yapmayın.

4. Söz ve davranışlarınızla küçümser olmayın ve kimseyi incitmeyin.

5. İbret için dahi olsa kötü örnek vermeyin.

6. Ana, baba, çocuklar ve yakınlarınızı yerecek sözler etmeyin.

7. Konuşma ve davranışlarınızda daima barışçı, birleştirici, övücü, onore edici, yüreklere ümit, gayret ve sevgi aşılayıcı olun.

- **Beğenimli ve takdirli düşünce, sahibini zevk içinde yaşatır.**

- **İyi insan, faydalı insan, beğenimli konuşmasından belli olur.**

- **Sağlam insan gayret verici olur.”**

Kim nasılsa, konuşmasından anlaşılır. İyi insan, iyi şeyler konuşur. Kötü insan da kötü şeyler konuşur. Ortamından şikayet edenler, kendileri şikayet edilecek kimselerdir. Huzurlu yaşamak istiyorsak prensibimiz kötü söylentileri kesmek, konuşmamak ve konuşturmamak olmalıdır.

Gerçekten huzurlu yaşamak istiyorsanız; kalplerinize sevgi ve muhabbet tohumları ekerek, yüreklerinizi sevgi ile doldurmayan, kinleri -nefretleri körükleyerek insanlar arası barışı, kardeşliği bozan, insanları birbirinde n soğutan ve sizi öfkenin esiri olarak yaşamaya mahkum eden fikirlerden, bilgilerden ve insanlardan uzak durun.

Kendinizde Yaşamak İçin Kendinizi Kontrol Prensipleri

- Bugün hiç bir karşılık beklemeden başka insanlar için ne yaptın?
- Kalben küs olduğun kimse var mı? Varsa hemen affet.
- İnsanlara karşı barışık gönülle yaşamayı neler engelliyor?
- Yarın öleceğini bilsen bugün ne yapardın?
- Kendi çocukların ve yakınların dışında, kimlere sevgi, şefkat ve merhamet gösterdin?
 - Kalbi hoşnutluğun için hangi yoksulun, kimsesizin, yetimin, güçsüzün, darda kalmışın elinden tutup yardım ettin ve onları sevindirdin? Hangi gerçek ihtiyaç sahibinin ihtiyacını giderdin?
 - İhtiyar, yaşlı ve düşkün olan kimseleri ziyaret ederek gönüllerini alıyor musun?
 - Bu hafta kaç hasta, eş, dost ve arkadaş ziyareti yaparak gönüllerini kazandın?
 - Tüm aile büyüklerinin (anne, baba, büyükanne, büyükbaba, amca, dayı, hala, teyze, ağabey) ayda en az bir defa olsun ziyaretlerine gidiyor veya telefonla hatırlarını soruyor musun?
 - Komşularınla içtenlikle ilgileniyor ve komşuluk gereklerini eksiksiz yerine getiriyor musun?
 - **Evinde çocuklarını başına toplayarak onlara dürüst yaşamının tadını, doğruluğun verdiği göğüs kabartıcılığını ve hayatlarını güven üzerine bin a ederek yaşamlarının önemini anlatıyor ve bu ulvi değerlerin sevgisini aşıyor musun?**
 - Çocuklarıyla cidden ilgileniyor musun? Onlarla karşılıklı oturup samimi bir arkadaş gibi konuşarak onların fikirlerini alıp, sorunlarına beraberce çözüm buluyor, onlara problemlerini çözmede yardımcı oluyor musun?
 - İşlerini severek yapıyor musun?
 - Kendi şahsi işlerine gösterdiğin ciddiyeti, dikkati, önemi kamu işlerinde de gösteriyor musun?
 - Sahip olduğun imkanları (maddi-manevi) yalnız kendin için mi kullanıyorsun? Yoksa milletinin gelişmesi, yükselmesi yolunda toplumun hizmetine de sunuyor musun?
 - Borçların, alacakların yazılı belgeye bağlanmış mı? Yarın ölüme hazır mısın?
 - Yuvan insan yuvası mı? Yuvanda insanı insan eden değerler mi hakim? Çocuklarına, yakınlarına; asil insanlık icapları olan, söz, emanet, iş ciddiyeti, izzeti nefis, şahsiyet, haysiyet, namus tamlığı, şeref, özgürlük, vatan, millet gibi yüce değerlerin önemini anlatıyor musun? İnsanlık onurunun maddeden, makamdan ve her şeyden üstün olduğunu kafalarına ve kalplerine yerleştiriyor musun?
 - Kendimizle barış içinde, sevgi ile dolu ferah bir yürekle yaşamak istiyorsak bu ilkeleri yaşayış prensibi yapalım...
 - Şu gerçeği unutmayalım ki huzur ve mutluluk içimizdedir, dışarıda aramayalım.
 - Kendi içimize, kalbimize, derinliklerimize dönüp bakmadığımız ve sahip olduğumuz şeyleri hiç bir karşılık beklemeden başkalarıyla paylaşmadığımız sürece; huzuru ve mutluluğu asla bulamayız. Kendi içimizle barışık olup kendi evimizde yaşayamayız.
 - İç huzuru, sürekli elde etmek, kazanmak ve almak ile ele geçmez.
 - Gerçek huzur ve mutluluk; feragat ve fedakarlığın, paylaşmanın ve karşılıksız kendinden bir şeyler vermenin ürünüdür.

İnsan ancak bu değerlerle kendini doldurup süslerse evinde durup kendinde yaşayabilir.

İnsanda Kalite Ölçüsü

- Yeni tanıştığı insanlardan hemen para isteyen veya herhangi maddi bir talepte bulunan insan, kaliteli olamaz.
- Kendisi örnekliliğini yapmadan o konuda başkalarını tenkit eden insan, kaliteli olamaz.
- Merhaba dediği insanlardan hemen “ne kazanırım, ne çıkarım olur” diye düşünen insan, kaliteli olamaz.
- Arkadaşlarının imkanlarını sürekli kullanmaya kalkan, onlara abanan, onlar sanki yardıma mecburmuş gibi bir tavır ve hava takınan insan, kaliteli olamaz.
- **Kendisini kabul edenlere ve kendisini sayanlara karşı daha fazla eğilip onlara saygı göstermeyen, üstten bakan veya kendisine eğilip kabul edeni hiçe sayan, basite alan insan, kaliteli olamaz .**
- Yaptığı iyilikleri sık sık dile getiren insan, kaliteli olamaz.
- Yardım ettiği ve işini yaptığı insanı minnete, takdir ve teşekkürle zorlayan, onlara hemen bir iş teklifi götüreren ve yaptıklarını duyuran insan, kaliteli olamaz.
- Yardım ettiği insana hemen akıl ve tavsiye vermeye kalkan ve işlerine karışan insan, kaliteli olamaz.
- **Güçsüzleri ezmeye kalkan, acize el kaldıran, elindeki imkanları insanların hizmetine sunmayan, onları insanlar üzerinde baskı aracı olarak kullanıp hüküm yürütmeye kalkan insan, kaliteli olamaz .**
- Bilgisiz insanları uyandırıp onlara haklarını göstermeyen, onların bilgisizliklerinden, güçsüzlüklerinden istifadeye kalkan insan, kaliteli olamaz.
- Başkalarının haklı başarılarını kıskanan, ileri gidenlerden rahatsız olan, grubunun başarılarını hep kendine mal etmeye çalışan insan, kaliteli olamaz.
- Hep kötülükleri ve eksiklikleri konuşan insan, kaliteli olamaz.
- Ümit kıran, güven sarsan, sevgi bozan insan, kaliteli olamaz.
- Haysiyet, şahsiyet, namus, şeref gibi en mukaddes ve hayati önem taşıyan gerçek değerleri basite alan insan, kaliteli olamaz.
- Gerçek insanlara dil uzatan, ulvi değerleri yıkmaya çalışan insan, kaliteli olamaz.

İnsanın dünyaya açılan iki kapısı vardır. İşi ve sözü. İnsan; toplumda bu iki yönündeki ciddiyetinden tanınır.

Söz ve iş ciddiyeti olmayanın kalitesinden ve insanlığından bahsedilemez. Ona güvenilemez.

Bir yalan ve dönekliliği insanın kalitesizliğini göstermeye kafidir. Uyanık olanlar anlar ve kalitesiz insanlarla cidden muhatap olup, aldanmazlar.

İnsanın bütün ömrü güven üstüne kurulmuş bir saraydır. Bir çocuğun bile güvenini sarsan kimse insanlığının dörtte üçünü kaybetmiş demektir.

İnsanın toplumdaki güven vücuduna haysiyet denilir. **İnsan; gerçekten haysiyetperver olmayı amaçlanıp güven hırsına düşen ve kendisini o güven vericilikten sorumlu tutandır.**

İnsan, Hayatın En Büyük Gücüdür.

Eğitimle ulaştığın bu gücü öncelikle nereye kullanacaksın?

Bu gücü, kendinden önce başkalarını düşünmeye kullan.

Bu gücü, arkadaşlarını, kardeşlerini kendi nefesine tercih edebilmeye kullan.

Bu gücü, şikayet ettiğin, beğenmediğin, tenkit ettiğin olumları, davranışları kendin yapmamaya ve onların içinde bulunmamaya kullan.

Bu gücü, dost ve arkadaşlarının başarılı olmaları, ilerlemeleri ve gelişmeleri halinde onlarla cidden ilgilenmeye, içten onları tebrik etmeye ve onların yükselişlerinden, övülmelerinden sevinç ve mutluluk duymaya, duyabilmeye kullan.

Bu gücü, öfkene sahip olmaya kullan.

Bu gücü, güç elinde iken affetmeye kullan.

Bu gücü, güçsüzleri güçlendirmeye, bezginlere gayret vermeye, küskünleri barıştırmaya, insanları yüreklendirmeye kullan.

Bu gücü, her türlü imkan elinde iken gösterişten uzak, sade, salim ve mütevazı bir şekilde yaşayabilmeye kullan.

Bu gücü, başkalarını ve kendini suçlamaya, tenkit etmeye, beğenmemeye değil, sorunların üzerine giderek çözüm üretmeye kullan.

Bu gücü, çok şeyi derinliğine bildiğin halde bilgiçlik taslamadan ve kimseyi küçümsemekten yaşayabilmeye ve herkesi cidden dinleyebilmeye kullan.

Bu gücü, her hal ve şart karşısında inan, güven sarsmadan ve insanlık çizgisinden ayrılmadan yaşamaya kullan.

O zaman karşımda bir insan var, gerçek bir insan tanıdım diyebileyim. Sana özden sevgi ve saygı duyayım.

Ne Mutlu Sana

Ne mutlu; İnsansın, insanlık dertlisi olmuşsun.

Ne mutlu; Kendini tanıyıp insanlık değerini her şeyin üstünde tutarak yaşıyorsun.

Ne mutlu; Hür düşünce, hür fikir ve hür vicdan sahibi olmak için takdirkarlık okulunda okuyorsun.

Ne mutlu; Doğruluğa, dürüstlüğe, mertliğe sahip olmaya koşuyorsun.

Ne mutlu; Hırsın güven kazanmaya yönelmiş.

Ne mutlu; Haysiyet, şahsiyet, izzeti nefis, namus, şeref gibi gerçek değerlerin sahibisin.

Ne mutlu; Adalet ve güzellikle yaşıyorsun.

Ne mutlu; İnsanlık şerefine zerresini, kainatın tümünden üstün tutarak, dik boyunlu, alnı açık, yüzü ak yaşamak için kişilik yolunu tutmuşsun.

Ne mutlu; Vicdanına uygulu hür ve gür olarak yaşamayı kendine ömürlük hedef seçmişsin.

Ne mutlu; Kendi şeref ve haysiyetini maddeden önce tutarak paraya, mala tapmayı insanlığa kıymet veren olmuşsun.

Ne mutlu; Hiçbir kimseden hiçbir sahada hiç bir şey beklemeden herkese yardım etmek için can atan olmuşsun.

Ne mutlu; Rabbimin ikram ettiği elindeki tüm imkanları (maddi,manevi) insanların kalbi huzuru yolunda hizmete sunmuşsun.

Ne mutlu; Gizli yer ve gizli iş bilmeden her işi açık ve her yerde gönüldar olarak yaşama yoluna girmişsin.

Ne mutlu; Ezbere yaşamayı bırakarak tespitli, takdirli yaşayışa yönelmiş ve gerçeklere ulaşmak hırsına düşmüşsün.

Ne mutlu; Kusur gözlüklerini kırarak, beğenimli ve takdirli bir yaşayışa ulaşmışsın.

Ne mutlu; Şikayet ettiğin ve beğenmediğin olumları kendinde yok etmeye yönelmiş, sözü kendine konuşan, kendine dinleyen ve ağzından çıkan sözleri kulağı duyan olmuşsun.

Ne mutlu; Hayatın içindeki güzellikleri görmüş, karamsarlığı, kötümserliği, kini ve nefreti terk ederek yüreğini sevgi ile doldurmuşsun.

Ne mutlu; Ulviyata yönelmiş, ulvi his ve duygularla dolmuşsun.

Ne mutlu; Özüne yönelmiş, özünün güzelliklerini görmüşsün.

Ne mutlu; Mütevazi engin ve ikram sever olmuşsun.

Ne mutlu; Mahluki ilahiye karşı sevgi, şefkat ve muhabbetle dolmuşsun.

Ne mutlu; Gönül kazanmayı tek sermayen, tek kazancın bilmişsin.

Ne mutlu; Herkesin derdini dinleyen, kimsenin sırrını kimseye sezdirmeyen sırdaş, dertdaş bir insan olmuşsun.

Ne mutlu; Seni her an, her yerde dik boyun, açık alın, ak yüzle yaşamaya teşvik eden gerçek bir dost bulmuşsun.

Ne mutlu; Dost rengine boyanmış gerçek insan olmuşsun.

NE MUTLU.

ÖZ SÖZ

Noktanda seni yaşatanın arzusu; senin insan olarak yaşamandır.

Ağzı ne söylerse söylesin, hareketleri ve davranışları nasıl olursa olsun, insan; kalbinin derinliklerinde en çok ne ile dolmuşsa, neye değer veriyorsa odur. Kalbini dolduran değerler adına yaşar.

İnsan; kalbini dolduran değerler için her şeyini feda eder. Gerçek budur.

İnsan derken biz; kalbini iman, vicdan, izzeti nefis, şahsiyet, namus, haysiyet, şeref, özgürlük gibi gerçek değerlerle doldurmuş olan ve bu değerleri yaşatmak için yaşayan kişiye diyoruz.

İçi bu yüce değerlerle dolmuş insanın hayatı güven üstüne kurulmuştur. Gerçek insan; inanırlığını, güvenilirliğini hiçbir şart karşısında, hiçbir an kaybetmeden yaşamak derdinde olandır.

İnsan sevilir derken de biz bu vasıfların sahibini kastediyoruz. Yoksa şeklen insan olarak yaşayan her varlığı değil. **Biz içi de insan olan, yüreği bu ulvi meziyetlerle dolmuş ve aklını özüne uygulu kılmış kişiye insan diyoruz.**

İşte onlar sevilir. Yoksa kendini gövde zanneden ve geçici gövdesi adına yaşayan varlıkları biz insan olarak kabul edemiyoruz. Onlarda, insan olmaya aday oldukları için, ciddiyetleri kadar değer ifade ederler.

Gerçek insan; paraya, mala, makama, nüfuza, şöhrete değil, haysiyetine, şerefine değer verir. Haysiyetini, maldan, paradan ve geçici tüm değerlerden üstün tutarak yaşar. O, kendini başkalarına kabul ettirmek, insanlara hoş göstermek için değil, gerçek değerler adına yaşar.

İnsanı tanımak için; sözlerine, yazılarına, hareketlerine, bilgisine bakılmaz, yüreğine bakılır. Yüreğinde en yüce tuttuğu, en çok önem verdiği, en çok sevdiği değer ne? O tespit edilir. Çünkü; insan kalbini doldur an değerler için her şeyini feda eder.

Bu gerçek ölçü kullanılmazsa insanı tanımakta yanılma olur. Geçici, maddi varlıklara değer verenler, görüntüleri, sözleri, şekilleri ile plastik bitkiler ve çiçekler gibidir. Yakın ve ciddi ilişkide, onlarda inanırlıktan, güvenilirlikten eser bulunmaz. Çünkü onların hayatları gösteriş ve maddi değerler üzerine kurulmuştur. Böylelerinin can noktalarına ulaşmaları ve noktalarıyla birlem yaşamaları düşünülemez. Sözlere bakıpta aldanmayalım.

İnsanın vücudu hedefidir. İnsan kişiliğini şahsiyetlendirip şerefe ulaştırmayı hedef tutmuş ve bu hedefinin amaçlısı ise yani hayatında bu hedefe ulaşmaktan daha önemli bir uğraşı, bir işi kalmamış ve elindeki her imkanı bu hedef uğruna seferber etmişse, hedefinin amaçlısı olmuştur. Artık onun varlığı, tüm mevcudiyeti odur.

İnsanlığa amaçlanmış kişi; hayatını güven üzerine bina eder, kendini o güven vericilikten sorumlu tutar. Artık ondan sadece insanlık vasıfları neşrolacaktır. O insandır. Onun kendisi vardır. Kendisine gelir ve kendi sini yaşar.

Kendisini gerçekten insan etmek derdinde olmayan kişi ise her şeydir, her şey olarak yaşar. Onun kendisi yoktur ki; kendisine gelsin, kendisini yaşasın.

Hedefi madde zengini olmak veya bir makam elde etmek olan insanlar olabilir. Onların da kendileri, insan değil, ömürlerini adadıkları makam veya maddedir. Onlar kendilerine gelseler de gerçek değerler adına değil, madde, makam adına yaşarlar.

Onların kendilerinde durmaları yani ciddiyetleri, dikkatleri, anlayışları, takdirleri hep o adına yaşadıkları madde ve makam adına çalışır. Çünkü onların derdi madde çoğaltmak veya daha üst makamlara çıkmaktır. **Bu yönde dikkatleri uyanıktır. Gayretleri, azimleri, başarıları, yarışları, iddiaları hep bu yönde çalışır.** Yani onlar sahip oldukları yeteneklerin hepsini madde kazanmak yolunda kullanırlar. Gerçek değerleri bile maksatları için feda ederler.

Ne kadar uyanık, ayık, dikkatli, başarılı olsalar da, böylelerinden insanlık beklenmez. Bekleyenler aldanırlar.

Maddeciler; insan kalbini bilmediklerinden, madde emrinde çalışan dikkati, kendime geldim, noktamda yaşıyorum zannederler.

Dikkat, insanın kalbini dolduran değer adına çalışır ve ona hizmet eder.

Maddeye amaçlanmış, sadece çıkarı için yaşayan insanın dikkati, nerede ne kazanırım, kimden ne elde ederim konularında çalışır. Madde ile ilgili ayrıntıları fark eder.

Onun dikkatinin, insan öz yapısı yönünde çalışması düşünülemez. Asıl insanlık değerlerinin, meziyetlerinin farkında bile değildir.

Hayatlarını maddi zenginliğe adayarak dünyaya o pencereden bakanlar, bırakın can noktasıyla birlem yaşamayı, doğruluk, dürüstlük, mertlik, samimiyet, içtenlik, halisanelik gibi hasreti çekilen ulvi değerleri bile yaşayamazlar. Onların her şeyleri gösteriştir. Tüm yaptıkları, davranışları ve sözleri, çıkarları içindir. Tüm insanlık görüntüleri maksatlardır. Çünkü onlar maksattırlar (madde) ve kendilerine dönseler, kendilerine gelseler de maksat adına yaşarlar.

İnsanlık derdine düşmemiş kişilerin; can noktasından, gezginciden, nefes alıp verenden, rüya görenden bahsetmeleri hep zan ve hayaldir.

Kendini gövde zannından kurtaramamış bir insanın, adının sağda solda gezen gezginciye veya uyurken rüya görene konmuş olduğunu bilmesi, öğrenmiş olması, onun nefes alıp veren can noktasıyla birlem yaşadığı veya yaşayacağı anlamına gelmez.

Kişiliğini şahsiyetlendirip şerefe ulaştırmayı kendisine ömürlük hedef tutarak kalbini insan yapmak derdine düşen, bu büyük insanlık davasını gerçekleştirmek için güce ihtiyaç duyar ve o zaman bu gücün kaynağına yönelebilir. Ancak dünya ah iret mutluluğu, saadeti, huzuru o büyük yaratıcı gücün arzu ve kanunlarına uygulu yaşamakla bulacağını kesinlikle karara bağlamış insan, can noktasına ulaşmaya ve noktasından ayrılmadan yaşamaya kendini mecbur kılar.

Kişiliğini şahsiyetlendirip güven abi desisi olmak derdine düşmeyen, ömürlük bir yüce hedefe ulaşmak karar ve azminde olmayan insan, niçin can noktasına ulaşmayı isteyecek? Var sayalım ki oraya ulaştı, aldığı gücü nereye kullanacak?

O nokta dediğin Allah'ın (c.c) seni gövde derinliklerinde yaşa ttığı ve külli hayatına irtibatlandırdığı ilahi, mukaddes yaşatıcılığıdır.

O yüce yaşatan senden ne olarak yaşamayı istiyor, buna hedeflenmeden, gölge, eşya, bitki, hayvan sıfatlarında yaşadığın sürece sana insanlık için gerekli gücü niçin verecek? Hedefin olmazsa sen ondan aldığın gücü ne yapacaksın?

Sen onun, seni yüce görmek, insanı - şerif görmek, yetkili sahipliğini temsil etmek arzusu ile birleşmezsen, bu derde, bu gayrete girmezsen, onunla birlikte olmayı nasıl düşlersin? O senin insan olarak yaşama nı istiyor, sen ise; “Hayır ben gölge, eşya, bitki, hayvan gibi yaşayacağım” diyorsan nasıl birlik olacaksın? O, senin canın adına, kalbin adına yaşamayı istiyor. Sen “Hayır ben gövdem adına, kalıbım adına yaşarım” dersene nasıl birlikte kalacaksın?

O, sen yetmiş okkalık gövde değilsin, benim hayatımdan türemiş, sonsuz külli hayatımın sahiplik yetkisisin, seninle tüm varlığımı adalet ve güzellikle yönetmek üzere seni yarattım derken, sen “Hayır ben ayrı bir birim, ben yetmiş okkalık gövdeyim. Kendini gövde zanneden benliğim adına yaşarım” dersene nasıl onunla beraber olacaksın?

O halde insanı şerif olarak iman gerçekliğine ulaşmak derdi olmayanların, can noktasının sözünü etmeleri, onunla birlem yaşayışın güzelliklerinden bahsetmeleri zandır, hayaldir. Onlar okuduklarını, öğrendiklerini, işittiklerini konuşurlar. Bu onların yaşadıkları anlamına gelmez.

Noktasında gerçekten yaşayanın tek derdi vardır, insanca yaşamak. Onun en ufak bir güven sarsıcı davranışı olamaz. O, madde, makam, şöhret için yaşamaz.

Noktasıyla birlem yaşamının kesin belirtisi; Kişinin hayatını güven üzerine bina etmesi ve gerçek değerler adına yaşamasıdır. O başkalarına ait bir şeyi kesinlikle kendisine mal etmez. Kendisinin olmayan, görüş, düşünce ve fikirleri kendisine aitmiş gibi ortaya koyamaz. Fikir, buluş kimin ise ona mal eder. Noktasına ermiş kişi de en ufak bir aşağılık belirtisi yoktur. O, kendini gerçekten kabul ettiği için, başkalarına kendisini kabul ettirmek ihtiyacı duymaz. Başkalarını etkilemek için okuyup öğrendiği fikirleri, düşünceleri benim diye sunmaz.

Kendimizi aldatıp, uyumayalım. Egomuzu, aşağılık duygumuzu, bencilliğimizi tatmin için yaşamak başka, kalbimizi gerçek değerlerle doldurup o değerleri yaşatmak için yaşamak başka.

Egosu adına yaşayan bir insanın hiçbir zaman Allah (c.c) adına yaşamayı düşünülemez. Onun noktasıyla birlem yaşamayı imkansızdır. Noktada ancak, Allah (c.c.) adına yaşayan ve kendini Allah(c.c)' ın rızası yolunda yok eden yaşayabilir. Kişinin ayrıca bir kendisi varken noktasında yaşamayı düşünülemez. O halde noktanın değeri ne? Yüreğini ne kadar doldurmuş. Eğer yüreğini derinliklerinden beri dolduran en yüce değer can noktası olursa, kişi ancak o zaman noktasıyla birlem yaşayabilir.

Kalıbı adına yaşayan ve kendisini gövde zanneden insanın bu k onudaki bilgisi, ünü, şanı, parası, makamı, hiçbir şey ifade etmez.

Bu iş yürek işidir, kalbini gerçek insan sevgisiyle doldurmak işidir.

Gerçekleşmek ve gerçek imana ulaşmak çok ciddi bir eğitimle elde edilir. Noktasına ulaşmanın ve noktasıyla birlem yaşamının başka bir yolu yoktur. Bilmek para etmez. Yaşamak için eğitim şarttır.

Hayatın hedefi insanı var etmektir. Nefes alıp verdiği noktada, seni varından var edip yaşatanın arzusu, senin yüce, şerefli, insan olarak yaşamandır.

Aklında ve kalbinde kişiliğinden (izzeti nefsinden), daha üstün bir değeri olan; yaşatanıyla birliğini yaşayamaz.

Nefes alıp verdiği yerde kendisini yaşatan can noktasıyla birliğini hissedip, fark etse de ona ulaşamaz.

Bir an olsun noktasıyla birliğini duyup yařasa bile o noktada duramaz.
Noktasıyla birlem yaşamanın tek yolu; gölge, eşya, bitki, hayvan sıfatlarından kurtulup, şahsiyetli insan olarak yaşamaktır.

Değerli insan; önce, seni kendine vekil olarak yaratıp, şerefli sahip kılan yaşatanının takdiri ile birleş. Hayatını güven üzerine bina et. Şeklen ki insansın, sıfat olarak da insan ol.

BİZ;

İnsanı kendisinin değerini bilmeye, kendisiyle tanışmaya, kendisiyle barışmaya ve derinliklerindeki atıl kalmış güçlerini, yeteneklerini açığa çıkarmaya çalışıyoruz.

Gerçek insanlık yolunda başarılar dileriz....

İnsan Yüceliğini Gerçekleştirme Derneđi